

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
4 NOVEMBER 1932 - No. 23

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

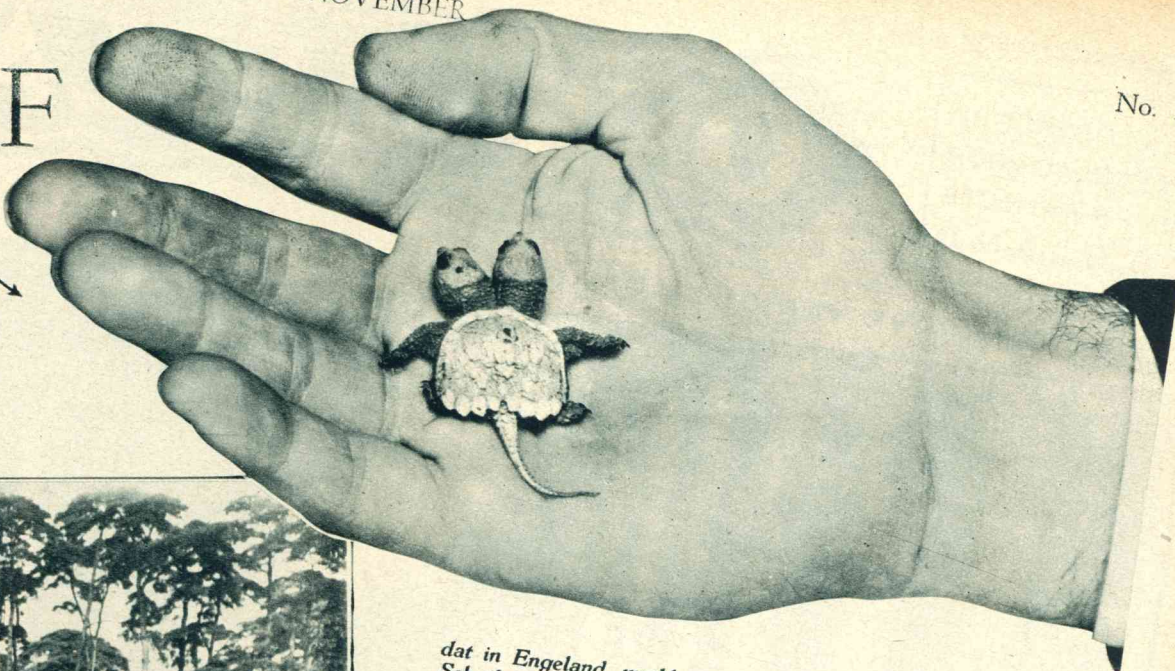
ALS DE HERFSTBLAREN
VALLEN IN ST LAURENS

DE FOTOGRAAF ZAG

VRIJDAG 4 NOVEMBER

No. 23

dat een abnormaliteit in de dierenwereld werd geboren in den dierentuin van Schenectady (Ver. St.); het is een schildpad met twee koppen en een Y-vormige ruggegraat. Men heeft vastgesteld dat beide koppen zelfstandig „werken”; als de oogen in den eenen kop bijv. dicht waren in slaap, was de andere kop wakker.

dat in Engeland werklozen uit alle deelen van het land, ook uit Schotland, naar Londen trekken, om te protesteeren tegen de maatregelen, die de regeering ten aanzien van de werkloosheid overweegt. Ook vrouwen nemen er aan deel; men kan ze iederen dag in groote stoeten of kleine groepjes op de wegen zien.

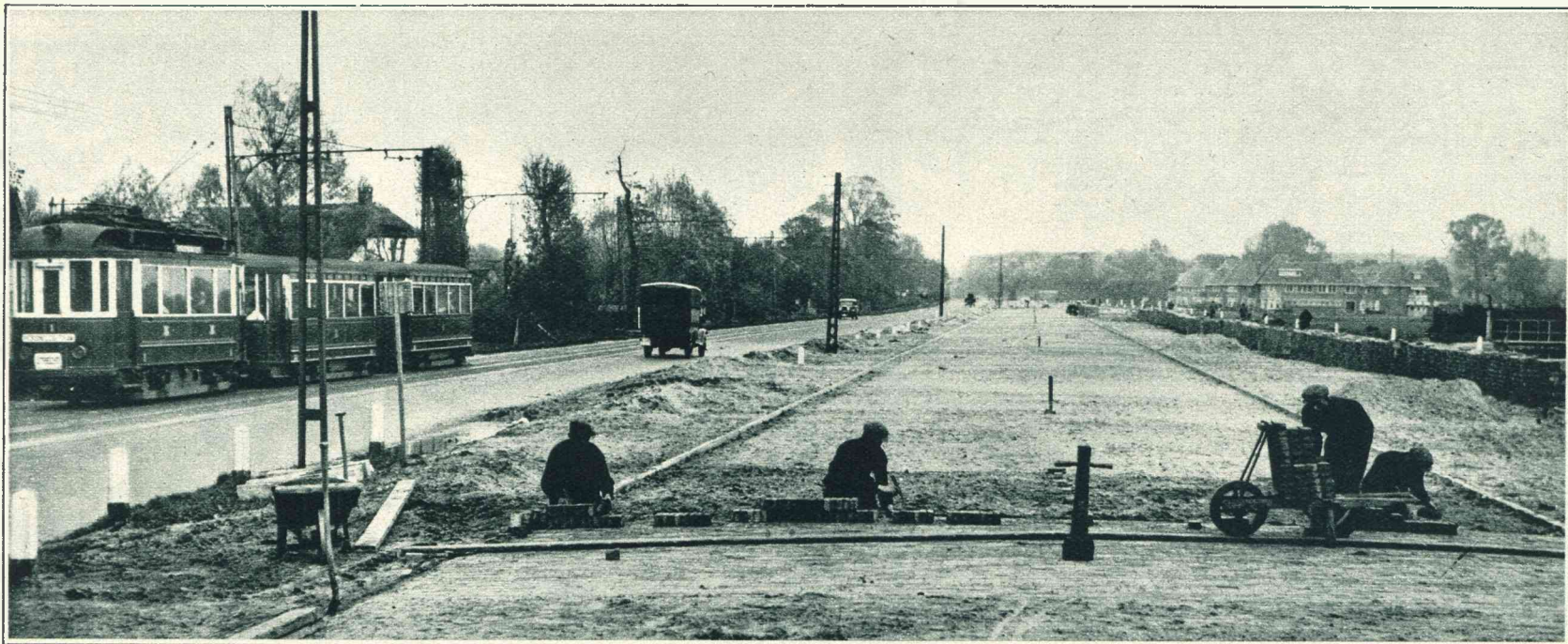

granten, die naar Mandsjoekowo, het vroegere Mandsjoerije, trokken. Zij zullen in geval van noodzakelijkheid de regeering steunen; vandaar hun militaire uitrusting. Vóór hun vertrek ontvingen zij den zegen van priesters bij de Meiji-schrijn in Tokio.

dat de katoen-industrie van Lancashire in het heele land drukke reclame maakt voor haar product, en daarbij veel invloed toekent aan het schoone geslacht. Op tentoonstellingen en jaarbeurzen reist een bekoorlijke propagandiste mee, de katoen-koningin van Lancashire, die overal de verschillende producten van haar geboortestreek demonstreert.

een wedstrijd met rare hindernissen in Denemarken. De motorrijders, die aan den kamp deelnamen, moesten o.a. dwars door een hoog rietveld rijden.

Een groote verbetering voor het moderne groote verkeer is verkregen door verbreding van den belangrijken verkeersweg Utrecht—Zeist en verder. Het nieuwe gedeelte is bijna gereed.

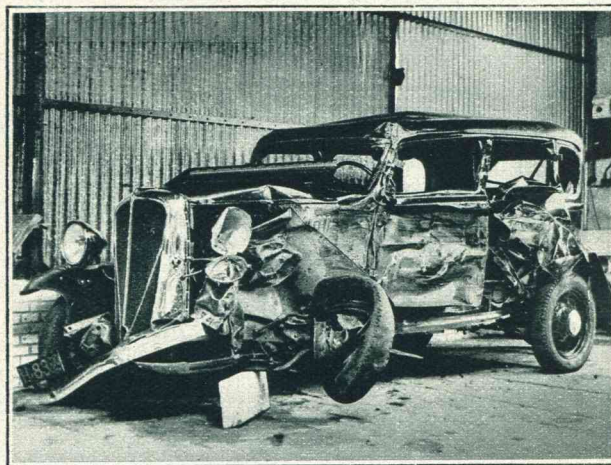

Dieven in het museum. Het museum te Edam werd gekozen als doel van inbrekers, die een vitrine, waarin gouden en zilveren munten lagen, leegplunderden.

Dames-visite van 80 jaar geleden — een gezellig tafereeltje uit „Ein Deutscher Kaffeeklatsch aus dem Jahre 1850“, dat door de Nederlandsche Vrouwenclub vertoond werd ter gelegenheid van de najaarsmarkt in het clubgebouw aan de Keizersgracht te Amsterdam.

Binnenland

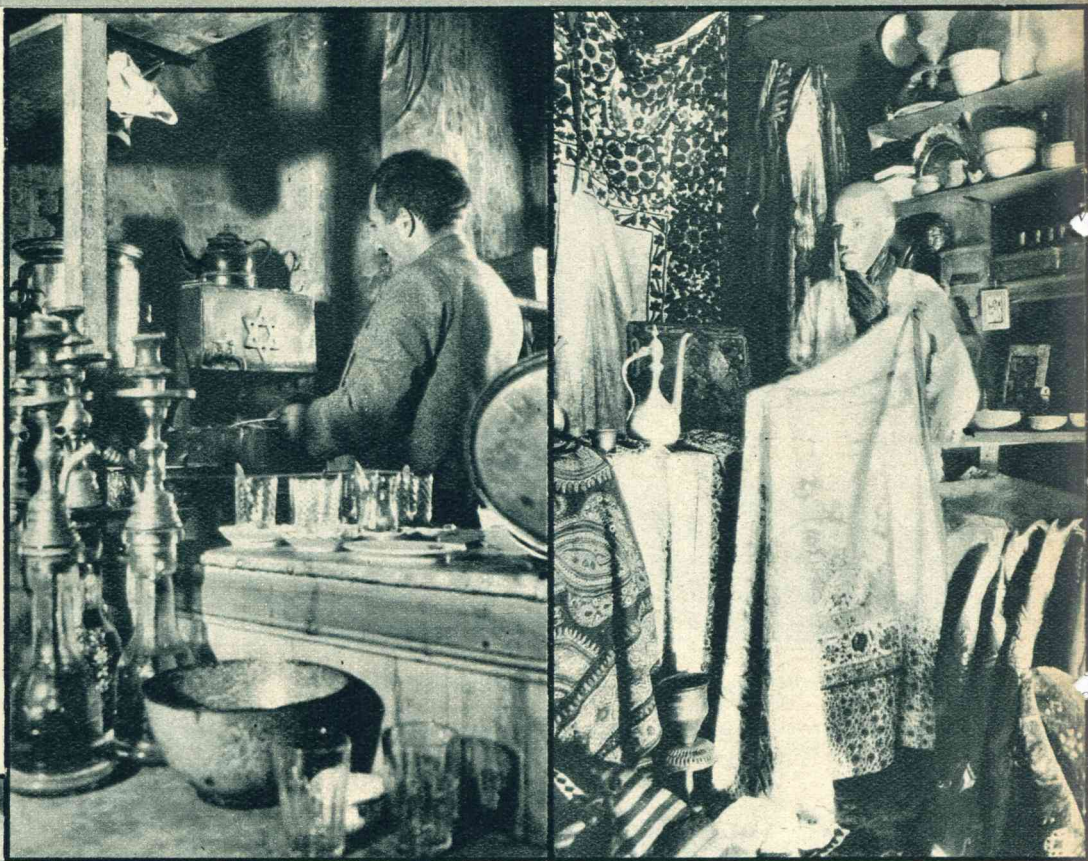
De totaal vernielde en verbogen auto, die bij Harmelen in botsing kwam met een reiswagen uit Deventer. Acht personen werden bij dit ongeluk gewond, waarvan drie ernstig.

Arnhem heeft ook zijn deel gekregen van de water-onaangenameheden. De voortdurende regen maakte van 't Bothaplein 'n klein meertje, dat vanaf de hellende straten rondom gevoed werd.

DE MARKT VAN STAMBOEL

Stamboel, de oostersche naam voor de vroegere Turksche hoofdstad Constantinopel, was eeuwenlang het warenhuis van de beschaafde wereld. Toen het Byzantijnsche keizerrijk nog bestond in al zijn enorme grootheid, toen de Aya Sofia nog niet werd gebruikt als bedehuis der Islamieten, was deze stad aan den Bosporus niet alleen het centrum der oude beschaving, doch bovendien de stapelplaats van de kostbare goederen, die uit Griekenland, Perzië, Egypte en de Indië op zwaar beladen galjoenen werden aangevoerd. Tapijten en reukwerken, specerijen en vruchten, dieren en bloemen, gansche oogsten werden naar dit wereldcentrum vervoerd en alle volken der aarde kwamen hier koopen en verkoopen.

Later, toen het Turksche Rijk machtig werd en de keurbenden van den Sultan tot onder de muren van Weenen voortrukten, bleef Stamboel de eerste stad van het nabije Oosten; en al mag

De koopman in kruiken, kandelaars, glazen, enz. — welke veel smaakvoller zijn dan die in de Europeesche steden zijn te zien.

De heer Kwaroff is een bekend Perzisch koopman op de Stamboelmarkt. Hij verkoopt kannen voor rozenwater, banden voor den koran, kostbare tapijten uit Perzië en Kasjmir.

na de vervalperiode tijdens het kalifaat, waaraan door den huidige president van Turkije Moestapha Kemal 'n einde is gemaakt, Constantinopel niet meer de eerste stad zijn van de jonge republiek, het is nog immer „de groote bazar” van den Balkan en van Klein-Azië.

De heele stad lijkt een bazar, want overal treft men kooplieden op straat aan. Maar bijzonder onder 't overwelfde straatgedeelte, nabij de groote Moskee, wordt markt gehouden.

Een echte rommelmarkt.

De vreemdeling zou hier wellicht al de geheimen van het oosten bijeen verwachten. Maar de desillusie is groot. Want hij treft er eigenlijk precies dezelfde waren en denzelfden

De ijverige 85-jarige houtsnijder. Hij is op de markt van negen uur 's morgens tot zeven uur 's avonds. Hij drinkt 15 maal per dag koffie en heeft daarvoor telkens een half uur noodig. De rest van den tijd werkt hij daar.

Oude-kleerenmarkt in de Stamboelsche gaanderijen.

Aan den ingang van de marktgevelven.

De man, die alleen sleutels verkoopt. Hij heeft ze in alle soorten en maten.

Een oude lompenkoopman en zijn kleinzoon, die al even handig in het vak is als grootvader.

rommel aan als op de marktplaatsen in West-Europa. Ongehinderd passeert men de markt niet. Honderden schoenpoetsers hebben het op de voetbedekkingen van den vreemdeling gemunt en hij wordt, terwijl hij zijn tocht door de stapels rommelwaar vervolgt, aanhoudend lastig gevallen door bedelaars, kinderen, gidsen, marskramers, en heel dat kwalijkriekende volkje, dat op de Stamboel-markten zijn dag en zijn nacht pleegt door te brengen.

Eerst als hij een beetje gewend is aan de ongewone drukte en geleerd heeft hoe hij zich de lastposten van het lijf moet houden, onderscheidt hij de Oostersche van de Westersche waren. Als men bemerkt, dat hij voor de eerste belangstelling heeft, is zijn rust echter ook niet van langen duur. Men biedt hem allerlei soorten zijde aan, een smerige koopman duwt

De Hodsches (priester) uit het binnenland komt vaak in opdracht van zijn gemeenteleden naar Stamboel om allerlei inkoop te doen.

Schaars valt het zonlicht maar in deze zonderlinge marktplaats. De bestrating laat nogal een en ander te wenschen over.

hem een fraai bewerkten dolk onder den neus, hij kan echte Perzische tapijten kopen, oude pistolen, zeldzame koffieplanten, houtsnijwerk, tabakspotten en Turksche pijpen, „echte” diamanten. Wat al niet.

En als de vreemdeling zijn zinnen op iets gezet heeft, vervalt de eerst zoo opdringerige koopman in een ander uiterste. Hij neemt een vorstelijke pose aan. Op ieder bod antwoordt hij niet anders dan „Yok.”

„Yok” beteekent: „hoe komt u er bij, loop naar de...; veel te weinig, u denkt zeker, dat het gestolen waar is,” enz. Het beteekent van alles — en het is een stopwoord bij alle gelegenheden.

Maakt de koper echter aanstalten om door te loopen, dan veert de koopman weer op — en binnen een seconde heeft hij het kleine geldstuk of het briefje, dat de Westerling tusschen zijn vingers hield, in de plooiën van zijn kleed getooverd en duwt hij het begeerde voorwerp in de armen van zijn broeder, dien hij in zijn hart voor 'n „ongeloovigen hond” scheldt.

Thuisgekomen bemerkt de vreemdeling dat hij beetgenomen is — en er zit niet anders op voor hem, dan eens hartgrondig te zuchten: Yok.

Zicht op het landelijke dorpje Waarde, waarlangs de Schelde stroomt.

In de haven van Ierseke, waar naast oesters en mosselen nu ook bieten worden aangevoerd.

UIT DE

PROVINCIE

Bath, dat met Rilland steeds in een adem genoemd wordt, houdt het midden tusschen landbouw- en zeemansdorp, terwijl er overigens slechts schepen meren, die omhoog varen, waarvoor de plaats berucht schijnt te zijn.

Dorpsgezicht te Krabbendijke, dat met z'n geasfalteerde straten een steedschen indruk maakt.

In de weide onder Ossensisse wachten de koeien op den warmen stal.

RYMEN VAN EENEN OUDEN HEER

Laest sprack ick eenen man, die ick wel langher kende
maer uyt het ooghe verloor, hij was toen in elende
en hadt gheen roden duyts, kon over niets vervoeghen;
Thands leek hij een rijk man, syn vingerleden droeghen
goudene ringhen fraay, syn das een gouden speld
juweel-beset en ryck, hij was een ander man,
Ick keek hem even aan, en siet, ick sprack hem an.

Ick seyde: lieve vrindt, ghy siet er daenigh uyt;
Wat is met U geschied? Werdt Fortuna u bruyd,
Of erfde ghy wellight een vorstelyck vermoghen?

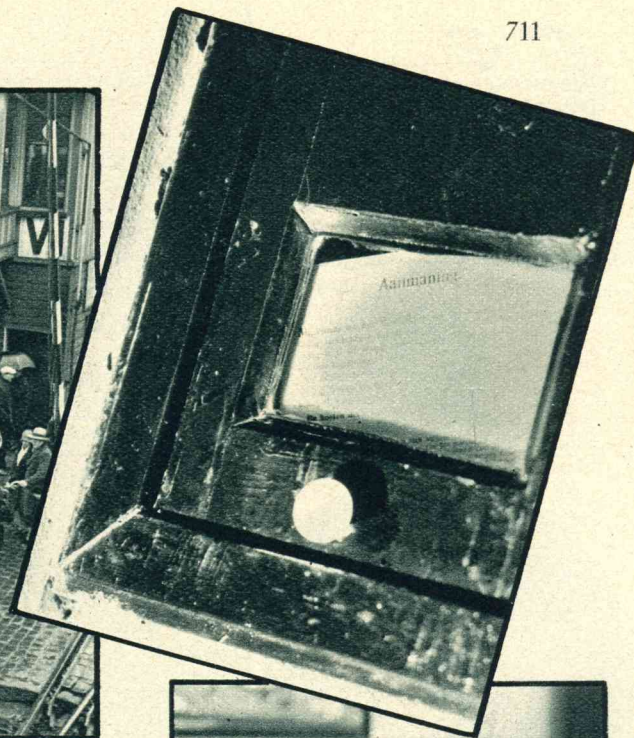
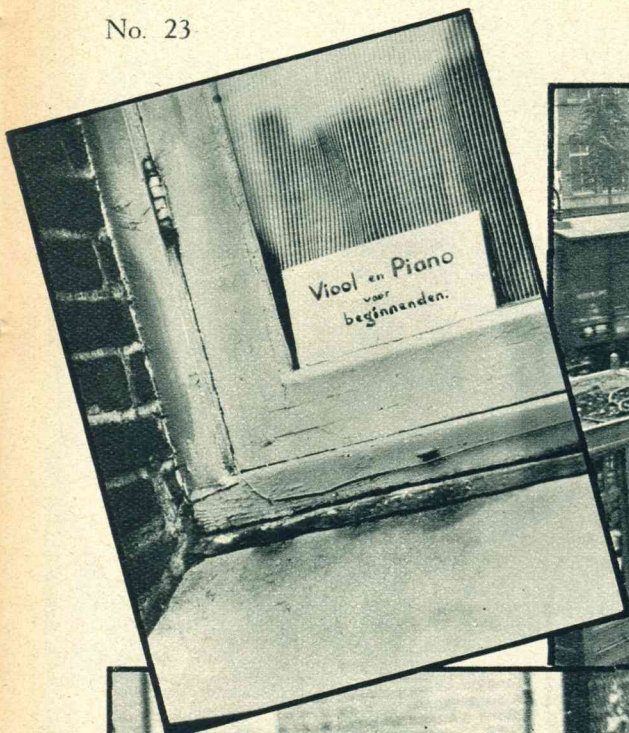
O, vrind, so seyde hy: waer syn toch Uwe oghen?
Het is thands ghene konst, om spoedig ryck te syn,
Men hoeft hiertoe gheen gheld, maer slechts een weinigh schyn,
Men huylt een fraay gebouw en gaet daerin dan sitten,
twee knechten aen de deur, in rode en in gitten
livrei die deftygh staet, wel dat is suffisant,
men is in korte tydt de ryckste man in 't land!

Ick sei: jae, sekerlyck, de schyn is invloedrycke;
Sy is een machtigh dingh en kent nau haers ghelycke,
maer siet: ghy sit daer nu so welghemoed ter neer,
en speelt den banjerheer, en doet sulks met veel swier,
maer wat is nu U vack?

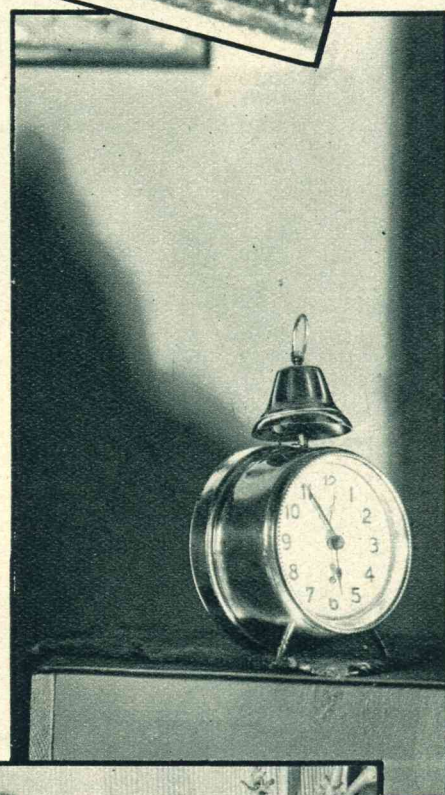
Wel, vrind, ick ben banckier!

Kruiningen in middagrust, die door het omgelegde verkeer chronisch is geworden.

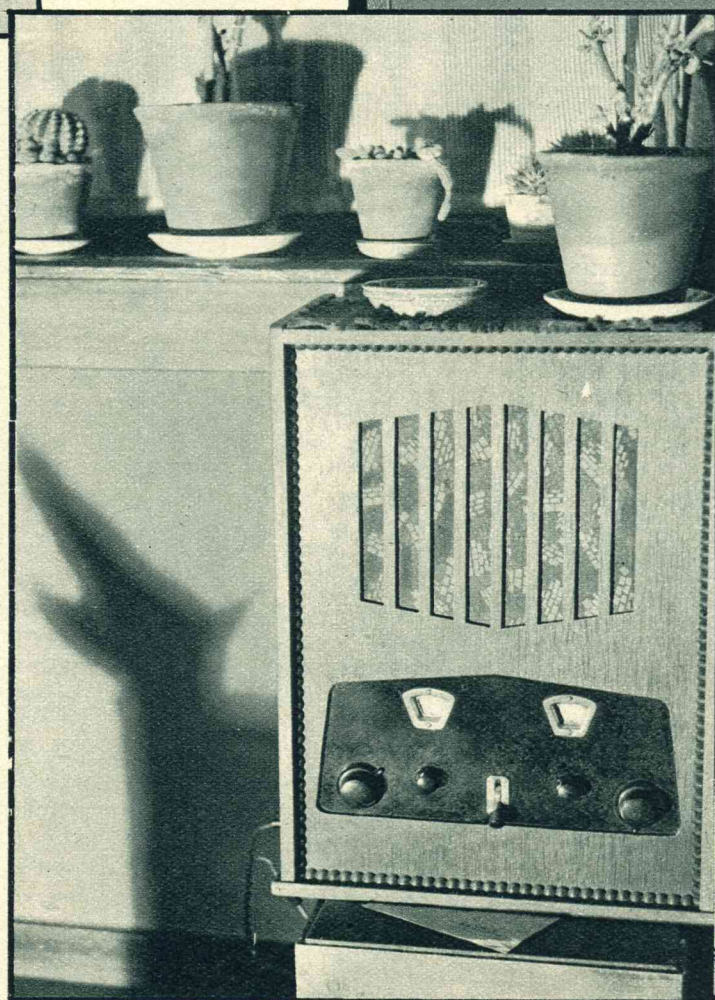

veters, postpapier, zeep, enz., maar een plaag voor de velen, die tegenwoordig gedwongen worden om op deze manier te trachten iets te verdienen, de velen die moeten doof den geheelen dag door de straten lopen, geen deur overslaan en wie weet hoe bitter weinig succes hebben bij de uiterste poging om zich het meest noodige inkomen te verschaffen.

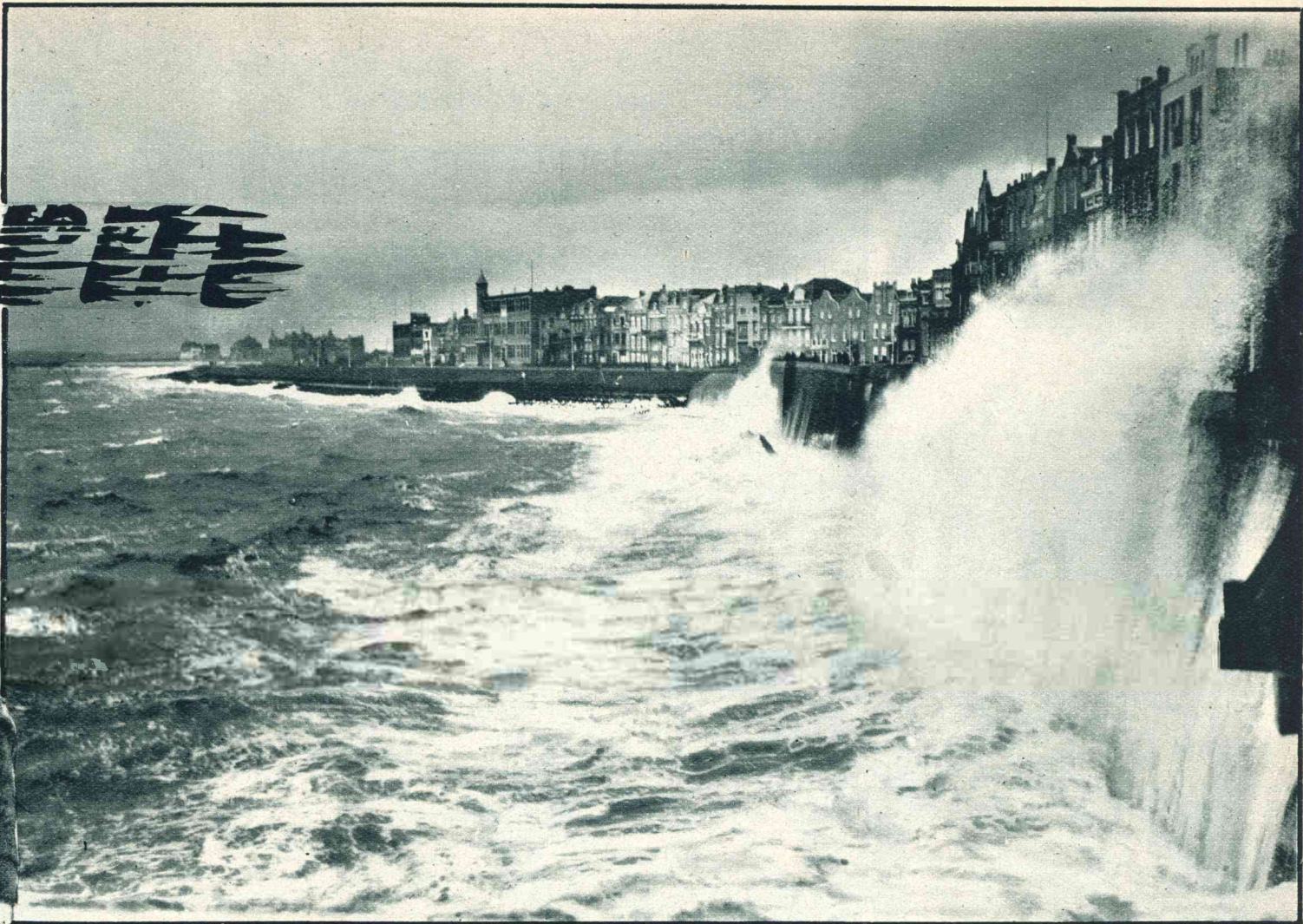

PLAGEN

Misschien is het overdreven om 'n plaag te noemen wat men gewoonlijk „vervelend” of „lastig” of „alweer dat nare...” noemt, maar spreekwoorden zijn er nooit heelemaal voor niets en wanneer er een spreekwoord bestaat over kleinigheden die groote gevolgen hebben, dan is dit ook waar in dit opzicht, dat wij de gevolgen met de kleinigheden verwarren en dan de kleinigheden zelf als iets ergs en onoverkomelijks beschouwen, de Mexicaansche hond in de radio, de wekker 'smorgens, het eentonige getingel van beginnende piano-leerlingen, een lekke band als men geen reserveband meer heeft, enz. Meestal wordt door deze moderne plagen niets ergers veroorzaakt, dan dat men zijn humeur verliest, wat voor den man zelf weer minder erg is dan voor zijn omgeving. Doch één van de foto's op deze pagina brengt zeker een moderne plaag in beeld, niet voor dengene die voor den zooveelsten keer de deur moet openen voor iemand met

Storm

Sinds enkele dagen stormt het

... en de wandelaar geniet van het schouwspel.

OVER ZEELAND

Wij mensen vinden den storm lollig

Sinds enkele dagen stormt het. Laag trekken de zware, grijze wolken over onze eilanden, voortgezwiept in den greep van den fellen wind.

Zij komen aanzetten, in onafzienbare rijen uit het Noord-Westen, en van tijd tot tijd storten regenvlagen mee en mengen zich in het wilde spel. De boomen staan te trillen aan hun wortels, zij worden weggezogen, duiken, rijzen weer, den heelen langen tijd dat de storm woedt. En de huizen, in schijnbare onbewogenheid, trillen en sidderen in hun sterke muren, en de wind sluipt langs de hooge daken en sleurt dakpannen in grimmige woede naar beneden.

Op de velden grijpt de wind een vereenzaamden hooiberg aan en waait speelsch de plukken hooi overal heen.

Verder, op de zee, is het geen spel meer. Daar wordt een strijd ontketend, daar wordt wat op het land nog slechts spel is, tot een grimmig gevecht, en daar staan menschenlevens op het spel!

De enkele booten, die door den storm werden

verrast, houden den kop op den wind en trachten buiten de gevaarlijke kustzone te blijven.

En de visschers, met hun kennersblik, hebben het zien aankomen en zijn veilig thuisgebleven.

Wij menschen vinden den storm lollig. Lollig,

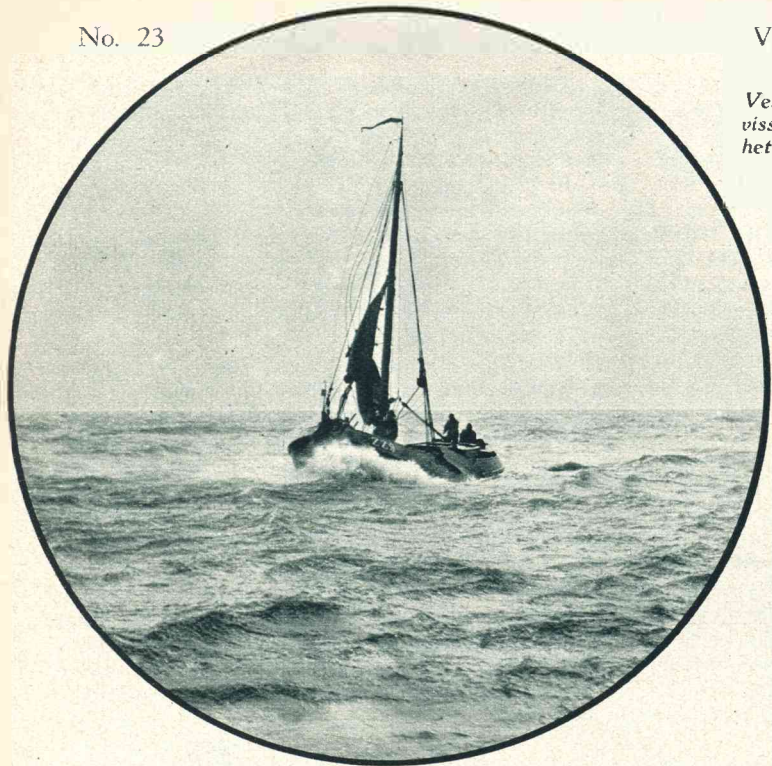
dat is het goede woord. Bijna net zoo lollig als een brand, die echter meer sensatie geeft. De mensch houdt nu eenmaal van een onderbreking van de sleur, zelfs al gaat dit ten koste van wat materieel, maar is het hem kwalijk te nemen? Laat hij maar lachen om den meneer die fanatiek achter zijn in het water verdwijnend bolhoedje aanhuppelt, laat hij lachen om de juffrouw op de fiets, die met opbollende rokken worstelt tegen den storm, met achterovergezakten hoed en verwaide haren!

Laat hij maar lachen om de dakpannen van buurman, die holderdeholder, als speelden zij tikkertje, van het dak rollen. Laat hij lachen om den plotseling wankelenden en wegzweependen schoorsteen, die op de straat uiteengruizelt voor de voeten van ijlings uiteenstuivende menschen. De storm is emotioneel, hij trekt en scheurt het leven van allen dag uiteen, hij zet het kalme sleurleventje, dat traag langs dezelfde weggetjes gaat, dag in, dag uit, in sneltreinvaart

De storm is een kwajongen, en omdat hij dat is, mogen we hem graag. Want in elk van ons is iets van dienzelfden kwajongen overgebleven. Het moge zijn, dat we hooge boorden dragen en pandjesjassen, het moge tevens zijn, dat we niet dikwijls meer een kinderlijken glimlach kunnen vinden, als de storm zijn hoofd opsteekt, wordt

... en lachen om de juffrouw op de fiets

Verder op zee is het geen spel meer. De visschers, met hun kennersblik, hebben het zien aankomen en keeren huiswaarts.

De stap, die niet wankelt onder de rukken van den stormwind.

het dagelijksch cachet in den ban gedaan en breekt de lach van den kwajongen vrij.

En zoo moet het zijn, en daarom hebben we den storm noodig, de storm die verfrist, en al het mufte en versletene en verroeste kwajongensachtig, zonder genade, opjaagt in een onstuimig: ik zal je wel krijgen, deftige ouwe heer, klets, daar gaat je hoed al!

Zoo is de storm, zoo mogen we hem zien, al is er nog een andere storm, dien we betitelen als den storm des levens... Dit klinkt plechtig en er is reden genoeg voor een weinig ernst.

De storm des levens, de noodwendigheid van ingrijpende gebeurtenissen, die ongevraagd en onvermoed in een vredig leven kunnen binnenvallen en van hun vernielende kracht een duidelijk spoor achterlaten. Hij komt binnen zonder de ramen te doen trillen of de deur open te breken, hij bekommert zich niet om dergelijke beletselen en grijpt regelrecht naar 's menschen hart, naar zijn kracht, naar zijn werk.

Zoo'n storm verdreef Napoleon uit zijn rijk naar een eenzaam oord, zoo'n storm ontketende revoluties en oorlogen. Maar niet alleen drong hij

In den storm des levens.

met zoo'n hevigheid binnen in het totaal-leven der volkeren, massaal bedreigend en vernietigend; in elk leven is zijn werking te bespeuren. En moge, waar deze storm optreedt, 'n enkel mensch lachen, de mensch die het leedvermaak niet kent zal even stil zijn, en met medelijden denken aan wat in anderen werd vernield.

Zoo is het leven met zijn perioden van stilte en heftige bewogenheid, veelheid van verdriet en vreugde, een storm, die doet lachen en schreien, maar die in de harten der begripenden altijd weer de stilte brengt.

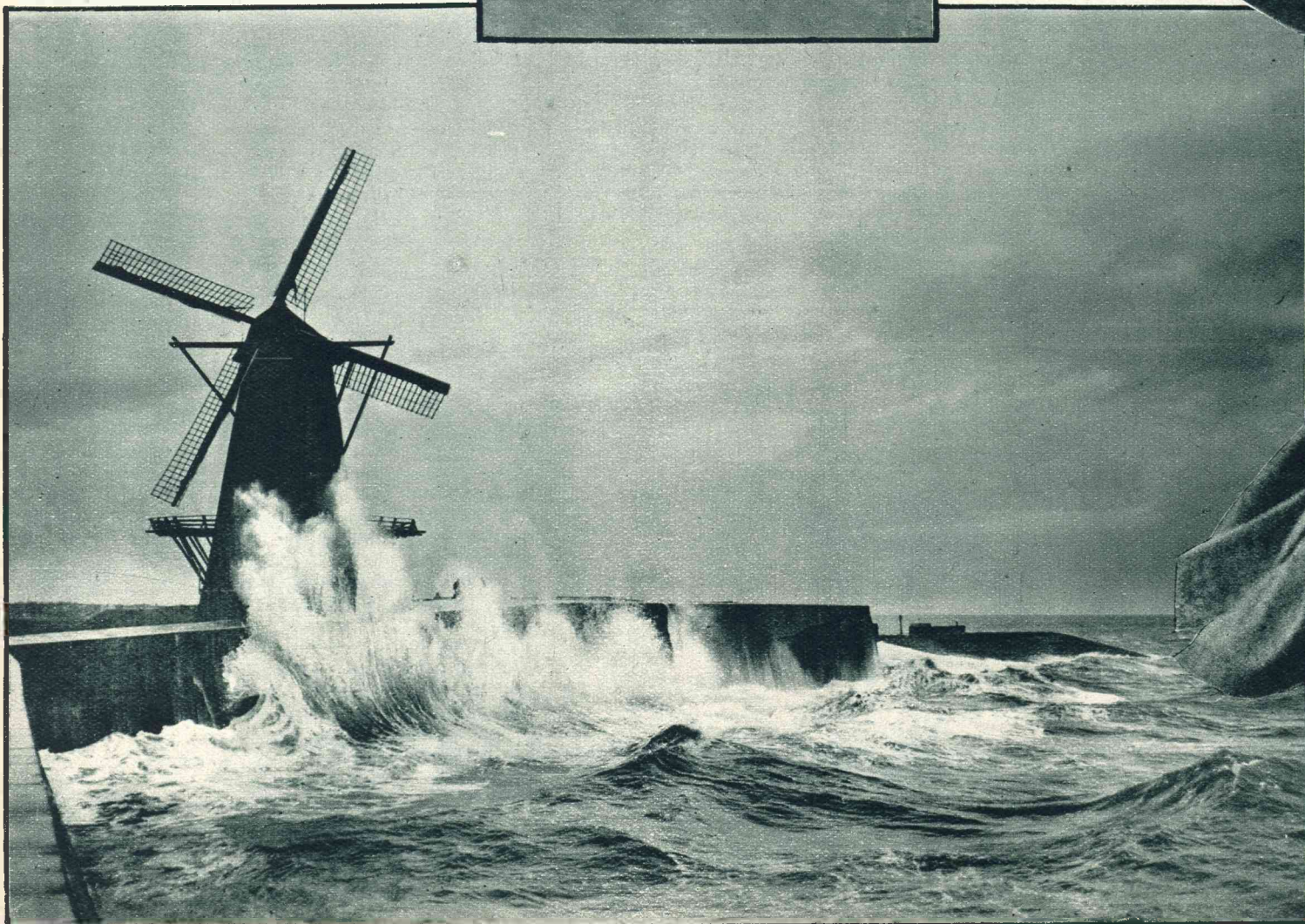
Dikwijls ook is de mensch als de storm, hij kan zijn tijd niet wachten, en grijpt driftig en vernielend in het leven van zijn medemenschen in. Ook de mensch kan vernielen en bederven, zijn kwaadsprekende tong brengt soms meer onheil dan een orkaan en zijn handelingen kunnen een stof doen opwaaien, waartoe een windhoos niet in staat is....

Laat de mensch dan bedenken, dat het zijn taak is, samen met anderen het geweld van het leven mede-lijdend te dragen, in plaats van uit eigen verkiezing het leed te helpen vermeerderen.

Zijn taak is het, den stormen van het leven weerstand te bieden voor zichzelf, en te helpen, datgene wat in anderen door die stormen werd verwoest, opnieuw op te bouwen.

En laat dan de wind maar gieren rond uw huis! Binnen is het veilig en warm en de enkele dakpan, die het spel der elementen als slachtoffer vraagt, weegt wel op tegen 't heerlijke gevoel van veilig geborgen te zijn!

De storm is een kwajongen en zou graag de juffrouw haar parapluie afhandig maken en giert om dien strijd.

Rustig temidden van de woedende golven staat de oude molen.

VREEMDE WERELD

Geen macht zonder baard. Rusland was een zuiver Oostersch land, tot Peter de Groote het met geweld verwesterschte. Dit leek in 't begin een heele toer. Een der Bojaren, de almachtige grondbezitters, was zoo woedend om de ongewenschte hervormingen, dat hij uitriep, in tegenwoordigheid der officie-

ren van den Czaar: „Wij, oude Russen, houden ons aan onze gewoonte, zolang nog de golvende baarden neerhangen van onze kinnen!” Toen Peter dit hoorde, vaardigde hij aanstonds een bevel uit, dat de Bojaren zich moesten scheren. Hij deed persoonlijk, aan het hoofd van een troep soldaten en barbiers, de ronde door het Kremlin, om jacht te maken op de gebaarde edelen, die met geweld tegen den grond werden gegooid en stuk voor stuk geschoren, vervolgens ontdaan van hun lange jurken en gekleed in Westersch costuum van dien tijd.

Hoe vreemd het ook moge klinken, die massa-moord op de baarden brak totaal het verzet van de oude Russische kopstukken en zij schikten zich naar de wenschen van den Czaar.

Monsterachtige bijenkorf. In het hoogste deel van de noordwestelijke Alleghanies, West-Virginia, bij de stad Keyser, steekt een grijze rots van zandsteen op van de bergglooiing, dertig meter hoog. Deze rots is één groote bijenwoning. Er is bovenin een spleet, die toegang geeft tot een zeer ruime holte — sedert menschenheugen is een honingpakhuis van wilde bijen. Bijenjagers hebben herhaaldelijk getracht den honing te rooven, maar al die pogingen zijn mislukt. Door de nauwe opening ziet men honingraten zich uitstrekken, zoover het licht van een flinke zaklantaarn de duisternis kan doordringen. In de zomermaanden, als de bijen werken, is het nage-noeg onmogelijk, den ingang te naderen, ook al draagt men bijenmaskers — heele wolken van booze bijen zwermen op den indringer toe, om hun fort te verdedigen.

Er wordt beweerd, dat er vroeger in die streek tal van zwarte beren huisden — misschien in de hoop, dat de rots den een of anderen dag zou instorten en de heerlijkheden zou vrijgeven, die de reukzenuwen der beertjes gewaar werden.

De jumpers der Baya's. De Baya-stammen bewonen de streek langs den bovenloop van de Snagharrivier, die verderop in den Belgischen Congo treedt en in de rivier de Congo uitloopt. De mannen van die stammen versieren hun lichamen met tal van litteekens, met zorg in het vleesch gesneden, zóó, dat zij meerkunstige figuren vormen; en zij dragen ook jumpers, die tot even boven de knie reiken.

Als een Baya een nieuw costuum nodig heeft, bemoeit hij zich niet met winkeliers of kleermakers. Hij neemt zijn ivoren hamer — een familie-stuk — en gaat op zoek naar een bepaald soort van boom, een urostigma.

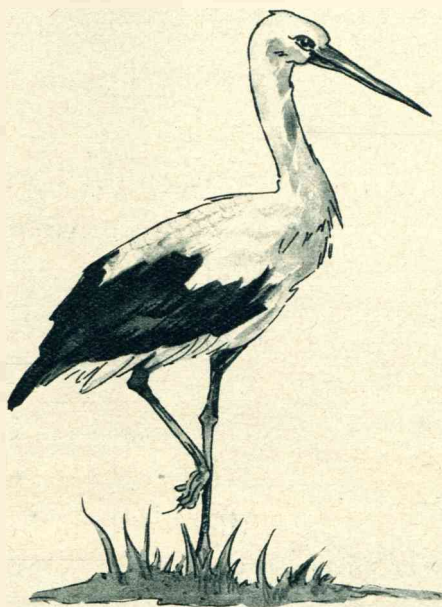
Als hij er een vindt, hamert hij er op, tot een flink

stuk bast loslaat van den stam. Dan legt hij 't stuk bast op een grooten steen en beklopt het met taai geduld. Na eenige uren heeft hij een groot stuk zachte, laken-achtige stof, die in de zonnestralen snel droogt en dan de soepelheid en de kracht bezit van een ruw weefsel. De Baya werkt dan de randjes enz. bij met een paar handige sneden van zijn mes, en hij heeft een keurige jumper, gereed voor het gebruik.

Tarantula-wijn. Een der eigenaardigste vergiften ter wereld is tarantula-wijn, volgens een geheim recept gestookt van vergiftige tarantula-spinnen in Siberië. Deze „wijn” veroorzaakt gevoelloosheid of volslagen verlies van geheugen, en bij gebruik van grootere hoeveelheden den dood. Wie met een minder dan dodelijke dosis vergiftigd is, verliest voor eenige uren het bewustzijn, en is bij 't ontwaken idioot. Na enkele weken wordt hij in alle opzichten weer normaal — kan zich alleen absoluut niets van zijn vroeger leven herinneren. Misdadige logement-houders gebruiken vaak tarantula-wijn, om reizigers te berooven. Een lijk raakt men niet zoo makkelijk kwijt, redeneeren zij — ze doen dus maar enkele druppels in het drinken van hun slachtoffers, berooven hem van alles, zelfs van zijn kleeren en laten hem op een flinken afstand van hun huis vrij. Als de ongelukkige tot bewustzijn komt, ligt hij in lompen gehuld en weet niets. Vaak sterven er van de kou, maar meermalen zijn bedelende zwervers herkend door familieleden — en de zwervers herkenden niemand — als personen, die maanden of jaren tevoren volkomen gezond van geest op reis waren gegaan. Gewoonlijk keert het geheugen na een jaar of iets langeren tijd terug, maar de gifmengers hebben geen ontdekking te vreezen, want de omstandigheden der vergiftiging kunnen de slachtoffers zich nooit herinneren. De schurken, die dit vergif brouwen, worden door de bijgeloovige boeren als tovenaars beschouwd, en verdienen aardig geld door den verkoop van minnedranken, amuletten en andere producten.

Ooievaar-vereeering. Albanië bestaat uit twee deelen, die alleen de taal gemeen hebben. De Albanezen van het noorden zijn Christenen, van Slavische afkomst; de zuiderlingen, een mengelmoes van Slavischen, Griekschen en Turkschen stam en streng Mohammedaansch. Maar beiden, en de Christelijke, en de Mohammedaansche Albanezen, hebben een bijgeloovige vereering voor ooievaars. In iedere Albaneesche stad of dorp ziet de bezoeker aanstonds een aantal schijnbare ruïnen — onvoltooiden muren tusschen keurige gebouwen, huizen met hoeken, waarboven het dak ontbreekt, kerken en moskeeën zelfs, waarop de spitsen van torentjes en minarets ontbreken.

Die onvoltooiden gedeelten worden gewoonlijk bedekt door een rond platform, zooiets als een groot wiel: de nestelplaatsen van ooievaars, die zijn begonnen te bouwen in de schafttijden van de metselaars. Men laat liever den bouw onvoltooid, dan vadertje langbeen te storen.

De Albanezen gelooven stellig, dat de jammerlijkste rampen het deel worden van degenen, die het leven en werk der ooievaars hinderen. Zoo diep is dit geloof ingeworteld, dat zij er zelfs niet over denken, verlaten nesten weg te ruimen. Zeer vaak worden de gedempte gesprekken en de droomerige rust der Albaneesche gemeenten plotseling verstoord door luide, gerekte kleppergereluiden; dit rumoer komt uit de bekken der ooievaars, die hun gevoelens rondbazuinen.

In zuidelijk Albanië vermengt zich dit schorre geratel des nachts, in 't gebedsuur, met den klaaglijken roep van den muezzin. Dit geeft in het donker, hier en daar onderbroken door het schijnsel van fakkels of roode papieren lantarens, een zonderling en zelfs griezelig effect.

De aap als vogelverschrikker. In Transvaal moet de graanoogst niet tegen vogels, maar tegen de bavianen beschermd worden. Hiertoe heeft men een eigenaardige methode gevonden. Men vangt een baviaan, geeft hem een overall aan van glanzende witte verf en laat hem los. Binnen enkele dagen na de herverschijsing van den sneeuwkwitten

aap onder zijn soortgenooten, heeft iedere baviaan, die zich roeren kan, de buurt verlaten. Of zij vluchten voor het „spook” van een kameraad, ofwel zijn verslag over het bleek-proces hen afschrikt, om dezelfde kans te wagen, is niet bekend — de boeren weten echter, dat zij gevrijwaard zijn tegen de indringers, zolang de verf stand houdt.

De vuurvreters. In Ierland stond in het laatste kwart van de 18e en het eerste kwart der 19e eeuw het duel hoog in eere. Jonge mannen die moed bezaten en in de uitgaande wereld een goed figuur wilden maken, kenden geen hoogere eerezucht, dan bekend te staan als „vuurvreter”. Hun opvoeding was niet compleet, zolang zij geen schoten of degenstooten gewisseld hadden met andere jeugdige heeren, en iedere aanzienlijke familie bezat aparte degens en pistolen voor het duel.

Als men naar de deugden van een jongmensch informeerde (vooral, als die naar de hand van een meisje dong) was de eerste vraag: „Wat is zijn familie?” en de tweede: „Heeft hij geschoten?” Tipperary en Galway waren de beste scholen voor de wetenschap van het duel. Galway was beter voor het zwaard, Tipperary muntte uit met het pistool; Mayo kon met beide overweg. In Roscommon en Sligo woonden tal van leeraren in het pistoolschieten.

Zoogenaamde „kling- en tromp-jongens” — louter adellijke jongelui — kwamen trouw in de clubs en op de renbanen en zochten overal ruzie. Wie bang was, deed verstandig, 's avonds thuis te blijven.

Australische dieren. Het is een merkwaardig feit, dat heel de Australische dierenwereld — met uitzondering van den dingo (wilden hond) en wat vleermuizen en ratten — tot de groep der buideldragers behoort. De uitzonderingen, zoo meenen de geleerden, hooren eigenlijk niet in Australië thuis, maar zijn er jaren geleden door den mensch binnen gebracht.

De buideldragers hebben een buidel of zak, waarin zij hun jongen dragen. Die buidels bestaan uit een huidplooi over den buik, en bewijzen bij het grootbrengen der jongen onmisbare diensten — omdat de buideldieren-babies ongeloofelijk klein zijn. Een pasgeboren kangeroe is nog geen drie centimeter groot, en er gaan 2000 opossum-babies in een pond! Als de buidels er niet waren, kwamen alle jonge diertjes om.

Er bestaan haas-achtige, beer-achtige, wolf-achtige, eekhoorn-achtige en ratachtige buideldieren, en nog tal van andere, die veel weg hebben van de diersoorten in ver afgelegen gewesten.

Afgezien van wat opossums in Amerika, leven er op de wereld nergens anders buideldieren dan in Australië en omliggende eilanden.

"4711" is Kwaliteit.

Wie het goede te waardeeren weet, is altijd weer verrukt over de kwaliteit, kracht en zuiverheid van de wereldberoemde "4711".

Verlaagde prijzen:

Origineele kropflesschen . . .	f 1.20, f 2.10, f 3.10
Moderne, platte flesschen . . .	f 1.00, f 1.75, f 2.50
Zakflacons	f 0.30, f 0.60, f 0.65, f 0.75

No. 4711 Eau de Cologne

Gratis MONSTER VAN EEN MIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

De jeuk, veroorzaakt door ekzeem of andere huidaandoeningen, kunt ge in enkele seconden doen bedaren. De eerste druppels **D.D.D.** stillen direct het jeuk, dringen diep in de poriën door en doodden de ziektekiemen, die zich daar bevinden. Deze geneeskrachtige vloeistof wordt met succes aangewend bij alle aandoeningen der huid en hoofdhuid. Koop een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist, of vraag per briefkaart een gratis monster aan de **D.D.D.** Company, A'dam, Afd. 32 C-11

**DDD.GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

BREUKLIJDERS

Dit is **C. H. SCHOLTE**, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Neustr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Ansol

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Ansol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

f 120.000.- **VOOR U???** f 100.000.-
15 November is de hoofdprijs f 120.000.-

21 November vangt de **Staatsloterij** aan met een hoofdprijs van f 100.000 en nog honderden andere prijzen. U kunt daaraan nog deelnemen met twee 1/20 van de Staatsloterij en drie wettig geoorloofde loten zonder nieten. **Maandelijkse storting slechts f 2.50.** Vraagt nog heden inlichtingen aan

SCHAFRAAD'S ADMINISTRATIEKANTOOR

Weerd 13, Leeuwarden - Tel. 5196 - Giro 51733

Wij garanderen U een prijs!

BESTELBRIEF:

Ondergeteekende (Naam en voornaam)

Beroep Wonende

Straat No.

*) verzoekt toezending van een **Combinatiecontract**. Het bedrag à f 2.50 plus f 0.50 voor zegel verzonden per

*) verzoekt toezending van een uitvoerig prospectus.

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. Handtekening:

*Huishoudelijk werk
en toch verzorgde handen*

door **NIVEA**

Ook als U veel met koud en warm water omgaat, kunt U goed verzorgde handen hebben. Het beste is om Uw gezicht en handen elken avond flink met Nivea in te wrijven. Ook overdag kunt U Nivea gebruiken, want ze dringt volledig in de huid door, zonder glans achter te laten. Uw huid wordt daardoor soepel en heeft meer weerstand, zoodat ze ook bij het vele wasschen der handen steeds mooi glad en fluweelzacht blijft. Nivea zorgt voor een zachte teint, zooals wij die bij de jeugd zoo zeer bewonderen.

Nivea:

in doozen van 20 tot 90 cts.

in tuben van 35 en 55 cts.

Alleen Nivea bevat het de huid verzorgende Eucerit.

Het verschil met luxe cremes:

Nivea:

grootere werkzaamheid, lagere prijs!

Op reis door ons land.

DE STAD VAN HET NOORDEN: PANORAMA VAN GRONINGEN VANAF DEN MARTINITOREN.

Een Nacht in San Ravallo

DOOR GRENVILLE
HAMMERTON

De meeste harten breken zoo gauw niet! Maar dat doet er op 't oogenblik niet toe. Ik herinner me nog goed, dat ik met Maggie Sutherland vrijde — ik was toentertijd derde op de Alcibiades. Haar vader was wethouder van Glasgow geworden, omdat hij een stelletje winkels geopend had, en hij had 't allemachtig hoog in zijn bol. Maar we hebben hem mores geleerd. Heb ik je die grap al eens verteld, Orde?"

Orde glimlachte.

„Een keer of wat, Grant, en iederen keer anders! — Man, als er ooit iemand in de knel heeft gezeten, ben ik 't op het oogenblik! Enfin, ik zal niet bij de pakken neer gaan zitten. Ik ga aan wal, en ik zal zien, dat ik hem te spreken krijg — misschien is er bij hem thuis beter met hem te praten.”

„Ik moet ook aan den wal, Orde. Er moet beneden een werkje gedaan worden, waar ik een paar lui bij moet halen. We kunnen 't zelf niet af. Ik ga me even verkleeden. Zei je wat...?" Hij bleef peinzend naar het etiket van de whiskyflesch kijken, tot Orde knikte. Toen schonk hij zijn glas onbekrompen vol, dronk het leeg, en veegde onder het gaan zijn mond af. Ook Orde ging zich verkleeden, want hij weigerde, de hoop los te laten, en de twee mannen riepen om een boot.

II.

De duisternis kwam over San Ravallo, toen Orde en Grant snel voortstapten over de pier. De westelijke hemel was een glorie van rose en rood, goud en saffraan; de mooie haven was een gedicht van licht- en schaduwspelingen. Maar Orde had geen oog voor de heerlijkheden der natuur om hem heen.

„'t Zal wel aan mij liggen, Grant,” zei hij, „maar 't is net, of er over alles een spanning ligt — alsof er iets heel strak is getrokken, en ieder oogenblik af kan knappen.”

„Nu, da's grappig — zoo'n gevoel heb ik ook. Er hangt iets in de lucht...”

„Er zal onweer komen, denk ik; maar erg kan 't niet zijn, want de barometer staat rustig in de hoogte. Pff — wat zal 't weer een warm nachtje worden!”

Maar al was het drukkend, zij maakten geen gebruik van de aangeboden voertuigen. Die werden hun trouwens niet zoo luidruchtig opgedrongen

als anders. Bij hun vorige landingen waren zij bijna aan stukken gescheurd door de wedijverende kandidaten naar hun klandizie.

„Ik geloof, dat die lui hier half slapen — of ze wachten,” veronderstelde Orde. Dat was het — zij wachtten; er scheen een zekere spanning over hen te liggen. 't Was vreemd.

„'t Is mij ook al opgevallen,” zei de Schot. „En er is niet veel volk aan de haven ook.”

Zij bereikten het einde van de lange pier, en bij het hoge hek vonden zij de gewone bewaking. Maar ook hier was een verandering merkbaar; gewoonlijk luierden die mannen op wrakke stoelen en rookten de eeuwige sigaret; nu echter stonden zij strak recht en schenen te trillen van gretige verwachting. Zij deden echter geen poging, om de vrijheid van beweging der twee mannen van de Arizona te belemmeren. Voorbij het hek zette Grant, een man met vaste gewoonten, zijn strooien hoed af en ging langs zijn natte voorhoofd met een zakdoek, dien hij jaren te voren van Maggie Sutherland had gekregen. Het was een bont geval van zware zijde, zoo groot als een servet, en de machinist zou liever de teekens van zijn rang hebben afgestaan dan dit zonderlinge liefdepand.

„Ik moet daarheen,” zei hij, en hij waaide met zijn zakdoek naar rechts. „Als ze tenminste nog aan 't werk zijn bij de dokken.” Maar hij toonde geen grootte haast, om afscheid van zijn metgezel te nemen.

„Loop maar even mee op naar de Plaza, vind je niet, Grant? We zullen samen ergens wat koels drinken. Ik voel, dat ik alle zeilen bij moet zetten. 't Wordt waarachtig hoe langer hoe heeter! Als ik er nu al heen ga en den president stoor, terwijl hij aan tafel zit, is er heelemaal geen land met hem te bezeilen.”

„Ja, een klein glaasje doet nooit kwaad. We kunnen een beetje naar de muziek gaan luisteren. Zóó'n haast heb ik ook niet.”

Samen sloegen zij een straat in, die niet veel beloofde, maar die, gelijk zooveel straten in Zuid Amerika, in 't gebruik meeviel, want toen zij verder kwamen, nam de breedte toe, en er waren heel goede winkels, die nu

No. 2

gesloten werden. Hier en daar was een groot café, dat zich had uitgebreid over het trottoir, waarover tentdoek was gespannen. Maar de menschen aan de kleine marmeren tafeltjes — mannen in zwarte, door de zon geschroeide kleeren, en met zwarte vilten bolhoedjes op; vrouwen eveneens in 't zwart, meest zonder hoed — spraken niet opgewekt, zooals gewoonlijk; zij bogen zich over de tafeltjes, praatten zacht, fluisterden en keken met eigenaardige blikken om zich heen.

„We hebben 't ons niet verbeeld,” zei Orde, en hij bleef staan om rond te zien. „Er is hier iets buitengewoons vanavond.”

„Dat komt, omdat de muziek niet speelt,” veronderstelde Grant. „Ik heb nog nooit meegemaakt, dat er hier om dezen tijd geen muziek was. Ik kan me San Ravallo niet voorstellen zonder muziek.”

„Wacht even, ik zal eens informeerden. Of ga maar mee — ik moet sigaretten hebben; mijn gewone adres, je weet wel, daarginds — de winkel hier zal ons wel op de hoogte brengen.”

Er was daar een smalle zijstraat, niet veel beter dan een steeg. Halverwege dat straatje was het magazijn van een zekeren Mercutio Lopez, befaamd onder de zeeofficieren door de uitstekende kwaliteit der sigaretten, die hij verkocht. Gewoonlijk sloegen zij daar een voorraad in, voldoende voor de thuisreis en de volgende reis hierheen; de sigaretten waren niet alleen goed, maar ook goedkoop.

Orde en Grant gingen dat straatje in — een kloof tusschen hoge gevels, waarvan de meeste zonder vensters waren. Uit een open deur kwam er een lichtglans; binnen kon men flauw de patio, het binnenhof, zien, en er klonken zachte stemmen, die iets geheimzinnigs over zich hadden.

Er kwam een menschenfiguur snel naar den kant van het tweetal, en bleef stilstaan, toen het licht uit de deuropening op Orde's gezicht viel. Het was ook in sommige opzichten een merkwaardig gezicht — zoo vierkant aan de kaken, zoo krachtig door den forschen haviksneus en de zware wenkbrauwen; het gezicht van een man, die lange jaren heeft uitgezien over einde-

looze uitgebreidheden — die bijna zijn leven lang zonder vrees den dood onder de oogen heeft gezien.

„Pardon meneer... meneer Orde?” De man bleef staan, en maakte een vlug gebaar, alsof hij den rand van zijn smerige pet wou aanraken. Hij hoorde klaarblijkelijk tot het gilde der strandjutters; hij was haveloos gekleed in een blauwe broek en een katoenen hemd; aan de voeten had hij linnen schoenen met gapende zolen.

Orde was er wel aan gewend, in vreemde havens te worden aangesproken door het uitvaagsel der zeeën; gewoonlijk dischten zij huilerig een lang verhaal van tegenspoeden op, en bedelden tenslotte om geld voor een glaasje of een rolletje pruimtabak. Maar deze had zijn naam genoemd. Hij bleef staan.

„Wie ben je?”

De man stond onrustig te schuifelen, en keek om, blijkbaar niet op zijn gemak.

Toen herkende Orde hem.

„O, ben jij 't, Smithers! Wat wou je hebben?”

„Eh... niets meneer. Ik ben blij, dat ik u tref — van één kant. Ik weet nog goed, dat u binnen kwam zeilen, toen dat heibeltje in dat café was. Kijk eens meneer, misschien vindt u 't niet erg...”

Hij hield Orde iets voor — iets dat koud en metaalachtig was: het bleek niets minder te zijn dan een zware revolver. Orde dacht, dat hij voor een straatroover stond — geen zeldzame verschijning in de verlichte republikeinse hoofdstad, waar de schitterende verlichting in de hoofdstraten maar op moest wege tegen de Egyptische duisternis in de zijstraatjes. Hij greep stevig den loop van de revolver, en wrong die met kracht opzij; maar tot zijn verbazing werd het wapen aanstonds losgelaten. Hij meende te hooren, dat de man een zucht van verlichting slaakte.

„Wat wou je eigenlijk?” vroeg hij.

Het scherpe gerinkel van een sabelscheede op een trottoir klonk van het andere einde van het steegje. De strandjutter maakte een verschrikte beweging.

„Bewaart u hem, meneer. Ik kom later wel eens aan boord, om hem te halen. Er is bevel gegeven, om te zoeken naar verborgen wapens — verdachte lui. Ze hebben 't hier niet erg op me — als ze dat dingetje bij me vinden, schieten ze me neer. Als u soms last mocht krijgen, denk er dan om: 't woord is Esperanza.”

„Ik heb niets met je smoesjes te maken — hier, pak aan dat ding, ik wil 't niet hebben!” Maar Smithers had zich op de hielen omgedraaid en liep snel in de richting, vanwaar hij gekomen was; het sabelgerinkel klonk opnieuw. De man schoof als een schaduw, hard loopend, voorbij het flauwe gele schijnsel uit de deur van den tabaksverkooper.

„Wat moet ik met dat ding uitvoeren?” mopperde Orde. „Dat scheept mij maar op...” Vóór hen uit klonk er een luide roep: dan volgde het kleppen van voortjellende voeten; en door de verschrikte stilte heen snijdend de knal van een geweer. Onwillekeurig stak Orde de revolver in zijn zak, en met den gewonen afkeer van den noorderling voor de onrust, die in een Zuid-Amerikaansche stad ieder oogenblik kan uitbreken, repte hij zich voort en ging snel den tabakswinkel binnen. Opnieuw werd er iemand aangeroepen aan het andere einde der straat; er volgde een onverschillige uiteenzetting in 't Spaansch, en een stem, die zich verdedigde op een toon van verdrukte onschuld. Er kwamen een paar *vigilantes* langs den ingang van den winkel; zij voerden iemand mee, die tegenspartelde en heesch Engelsche vloeken uitriep.

„Da's sterk,” zei Orde.

„Daar gaat de kerel, die u heeft aangesproken,” merkte Grant koeltjes op. „Hij schijnt hier inderdaad niet erg gezien te zijn.”

De tabaksverkooper verwelkomde zijn klanten; hij noodde hen naar het stoffige, scherp riekende kamertje achter den winkel, waar de landwijn werd aangeboden, bijwijze van korting op de verwachte inkoop. Orde viel met de deur in huis, terwijl de kleine, dikke glazen werden volgeschonken.

„Hier nog iets gebeurd den laatsten tijd, Mercutio?”

De hand, die den wijn schonk, scheen even te trillen, maar herstelde zich aanstonds en schonk door.

„Niets van belang, senors. De dochter van zijne Excellentie is terug — maar dat zal geen nieuws zijn, want zij is met de Arizona aangekomen. Maar verder... nee.” Beide mannen echter, die op het olijkleurige gezicht letten, wisten dat de winkelier loog. Er was iets gebeurd, er gebeurde iets, of er stond iets te gebeuren. „De president heeft al maatregelen genomen, om 't kleintje gauw te laten trouwen,” ging Lopez voort. „Hij is zoo leep als een mensch, die... anders was hij natuurlijk geen president geworden.”

Op reis door ons land.

BREUKELLEN, EEN DER GEZELLIGE,
MOOIE DORPEN VAN DE VECHTSTREEK

THERMOGÈNE

Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n wel-
doende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST,**
KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en STEKEN in de ZIJ.

Dozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
BETLUST enz.

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning” buiten
op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30.

VAN RIJN'S Utrecht De Beste MOSTERD

66 jaar en nog „winkelmeisje”!

Alle vroegere kwaaltjes vergeten.
Haar bron van energie.

Hoe trotsch is deze vrouw op haar
werkkracht! Maar uit haar brief,
dien wij hieronder afdrukken, zult
u zien, dat ze reden heeft om trotsch
te zijn.

„Ik ben 66 en 15 jaar lang ben ik
nu al assistente in een zeer drukke
manufactuurzaak. Tegenwoordig sta
ik van 9 uur 's morgens tot 7 uur
's avonds achter de toonbank. Het
zal nu ongeveer drie jaar geleden
zijn, dat ik begon Kruschen te nemen,
en ik ben er vast van overtuigd,
dat mijn tegenwoordige energie
het gevolg is van „de kleine dage-
lijksche dosis”. Voordat ik Kruschen
Salts nam had ik wel aanvallen
van galzucht en leed aan een alge-
heele vermoeidheid, zoodat ik het
gevoel kreeg, dat ik spoedig mijn
werk zou moeten opgeven. Hoe 't ook
zij, nu denk ik daar niet over, hoe-
wel ik spoedig gepensionneerd zal
worden. De tijd voor pensionneering
zou voor alle employé's gemakkelijk
vijf jaar later gesteld kunnen worden,
als ze ook allen Kruschen Salts
namen”.
Mevr. E. W.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij
alle apothekers en drogisten à
f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Nu is het de meest geschikte tijd
dit alles eens zelf te ondervinden
— op 't oogenblik kunt u Kruschen
Salts probeeren op onze kosten.
Want door heel Holland zijn onder
de apothekers en drogisten duizen-
den flacons Kruschen verdeeld, die
verpakt zijn met een gratis proef-
flacon. U kunt deze gratis proefflacon
gebruiken zonder de gewone flacon
Kruschen te openen. En als u na
deze proef niet volkomen tevreden
bent, kunt u de groote flacon terug
brengen bij den winkelier waar u
haar kocht, en hij zal u uw f 1.60
(uw geheele uitgave) zonder om-
wegen terugbetalen. Maar vergeet
niet, dat de gratis proefflacon alleen
verpakt is bij de groote maat van
f 1.60 en dan nog slechts voor een
beperkten tijd.
Gaaf dus naar uw apotheker of
drogist, voordat hij deze groote
proefpakken uitverkocht heeft.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heeregracht 209, Amsterdam-C.

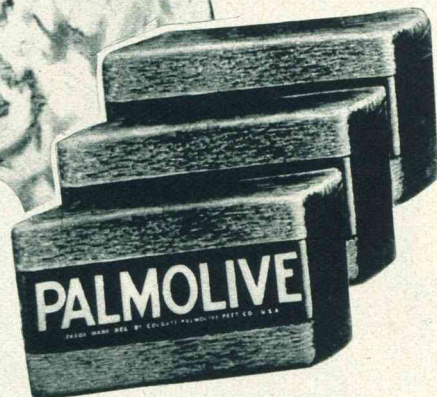

Een speciale aanbieding!

3
voor
50 ct.

Wij maken het u gemakkelijk, Me-
vrouw! Als uw Palmolive zeep is op-
gebruikt, behoeft u niet telkens één
nieuw stuk te laten halen. Van nu af
kunt u Palmolive - die u natuurlijk
onontbeerlijk is geworden - bij drie
stukken tegelijk koopen. Niet alleen
brengt dit gemak mee, doch ook een
besparing! Want voor het derde stuk
betaalt u maar de helft! Deze aanbieding
kan slechts tijdelijk
zijn. Maakt er dus
spoedig gebruik van!

20 ct.
per stuk

Behoudt de frissche teint der jeugd!

H-32-73 AB

Onze

Advertentie-Kolommen

staan slechts open voor die
advertentiën op het gebied
van geneesmiddelen en ge-
neeswijzen, waartegenbijde

Commissie van Contrôle

Secretariaat: van Aerssenstr. 176, Den Haag
geen bezwaar bestaat

DOELMATIGE PUBLICATIE VAN UW ZAKENNIEUWS IS VAN GROOT BELANG VOOR UW ONDERNEMING

BOOM's Laxeerpillen

verdriven overtollig gal en
slijm en bevorderen en
regelen een goeden stoel-
gang. Alleen echt zoo de
verpakking is voorzien van
bijstaand fabrieksmerk. Ver-
krijgbaar in Apotheken en
Drogistwinkels à 30 en 55
cents per doosje.

Orde meende te voelen, dat zijn hart een slag oversprong, en toen het verzuim probeerde in te halen, door snel en woest te kloppen. Zijn keel was kurkdroog en hij kreeg een eigenaardig gevoel, dat op onpasselijkheid leek. Hij greep een glas en dronk haastig. Grant keek hem scherp aan, en vroeg toen :

„Wat voor maatregelen heeft de president dan genomen, om 't kind te laten trouwen? Hij schijnt nogal voortgemaakt te hebben, want 't meisje is pas een uur of twee drie aan den wal.”

„Er wordt in de café's nergens anders over gesproken, senors. Als er veel gepraat wordt, wordt er veel gelogen, maar er zit altijd wel wat waarheid tusschen ook. Ze zal moeten trouwen met don Guzman do Sul. O ja, 't is een leepe rakker, zijne Excellentie!” De winkelier wuifde met de hand, greep toen een glas en dronk op de gezondheid van zijn klanten. Daarna schraapte hij zijn keel en spuwde op den grond, want van overbodige beleefdheden trok hij zich niets aan. „Kijk,” zei hij. „Er zijn twee partijen in 't land misschien drie. Zijne Excellentie is voor de ééne. Vandaag niet zoo stevig, als toen hij op het kussen kwam. Gaat met den dag achteruit, zeggen ze — want wat is populariteit? Daar kan ik zelf ook over meepraten. Die *ladrone*, Pietro Escallone, maakt een massa drukte over een nieuwe sigaret — de lui laten zich beetnemen door zijn praatjes; ze blijven bij mij vandaan en koopen bij hem...”

„Klets toch niet over sigaretten!” riep Orde ongeduldig. Het nieuws was het ergste, dat hij had kunnen hooren, want hij kende den naam van don Guzman als dien van een menschelijk reptiel, dat walging verwekte in de ziel van ieder fatsoenlijk mensch; een man die tal van schurkenstreken, menig onfrisch liefdesavontuur op zijn rekening had; geschat volgens den werkelijk niet te bekrompen maatstaf van Orde: een zedelijk melaatsche.

„Zooals u wenscht, senior. Maar ik deed alleen mijn best, om u den toestand duidelijk te maken. Het is te begrijpen, dat u belang stelt in de senorita, want u hebt haar teruggevoerd in de liefhebbende armen van haar vader.” Er scheen een lichte spot door zijn woorden te klinken. Ook scheen hij, terwijl hij sprak, met één oor gespannen te luisteren. Hij trilde van met moeite verholten opwindung. „Don Guzman heeft aanhang gekregen; hij is eerezuchtig. Zijne Excellentie ziet de bedreiging — ah, hij is geslepen! Hij wil don Guzman's vriendschap koopen! De prijs? Don Guzman is rijk; hij heeft de mijnen van Cincos Rios. Dus voor geld is zijn bondgenootschap niet te koop. Maar don Guzman heeft nog oog voor de vrouwtjes, ah!” De winkelier kuste licht de toppen van zijn vingers en glimlachte, met opgeheven blik, daardoor zijn eigen vereering voor vrouwelijke schoonheid te kennen gevend.

Orde huiverde toen de man voortging:

„Het is bekend, dat de senorita schoon is... ah, als een droom van het paradijs, senors. Dus zoo zit het. Zijne Excellentie belooft don Guzman de hand van zijn dochter in eerlijk huwelijk, op voorwaarde, dat don Guzman hem steunt. Zoo worden de groote dingen van het leven geregeld.” Toen lachte hij, maar er sprak geen vroolijkheid uit dat geluid; nog scheen hij te luisteren.

„Wij anderen, de *poveros*, het volk dat de belasting betaalt, wij kijken en — wachten. Wij hebben er niets mee te maken, met die hooge staatszaken. Wij bieden onze dochters niet te koop aan, wij nederige menschen. Wij koopen geen gunsten [voor den prijs van het geluk van onze kinderen.”

„En wanneer zal dat huwelijk plaats hebben?” vroeg Orde, met een keel zoo droog, dat zelfs een tweede glas wijn geen leniging kon brengen.

„Wie zal 't zeggen, senior? Heel vlug, zou ik denken. Zoodra de noodige

schikkingen gemaakt zijn. Ze zeggen, dat 't nogal een fijn poppetje is, die senorita Dolores. De kranige don Guzman zal natuurlijk liefst...”

„Kalm!” zei Grant scherp, en hij drong Orde terug op zijn stoel. „Je kunt niet verwachten, dat Jan, Piet en Klaas op de hoogte zijn met je gevoels.” Hij sprak Engelsch, een taal, waar Lopez maar weinig van verstond.

Terwijl hij sprak viel er een schot, van nabij, als een knallende zweepslag. Er klonk gekletter van hoeven in de hoofdstraat, er schreeuwde iemand. Zonder iets te zeggen snelde de tabaksverkooper zijn winkel door, en ging aan de deur staan uitkijken. Mager schetterde er ergens een hoorn. Toen werd het weer kalm, de winkelier kwam terug, en Grant merkte op, dat er zweetdruppels stonden op zijn gerimpelde voorhoofd.

„We moesten maar opschieten, Orde,” zei hij, opstaande.

Zij voorzagen zich van sigaretten en bestelden aanzienlijke hoeveelheden, die aan boord gebracht moesten worden; daarna verlieten zij den winkel. De sfeer van spanning was nu nog drukkender dan tevoren. De revolver sloeg zwaar tegen Orde's zijde, en herinnerde hem aan de ontmoeting van kort tevoren. Hij voelde neiging, om het wapen weg te gooien; maar toen hij het in de hand had, aarzelde hij. Misschien kwam vaag het idee in hem op, dat hij zich met geweld een weg zou kunnen banen naar Dolores, of dat hij haar beschermen moest tegen een schemerig gevaar, dat haar bedreigde; in ieder geval, hij stak de revolver weer in zijn zak.

„Waar gaan we nu heen?” vroeg de machinist. „Ik moest maar zien, dat ik naar de dokken kwam; anders...”

„Dat heeft toch zoo'n haast niet? Wacht nog maar even; 't lijkt me hier heelemaal niet pluis, Grant. Heb je Lopez z'n gezicht gezien? Ik wil wedden, dat die kerel iets weet, waar hij niet over wil praten. In ieder geval, ik ga naar 't paleis, om te zien of ik Dolores te spreken kan krijgen en dien lafaard van een vader. Dus die wou haar met dien schurftigen hond laten trouwen! We zullen zien. Dat zwijn is nog niet eens waard, dat hij de zolen van haar schoenen aanraakt. Hij is drie reizen geleden met ons uit Cadiz gekomen; en hij heeft zoo een en ander uitgelaten. Bah! Ik ben geen puritein, maar er moet ergens een grens blijven. Ik word er ziek van, als ik er maar aan denk! In ieder geval wensch ik 't niet te slikken.”

„Als je met zijne Excellentie gaat praten, Orde, moest je die revolver maar aan mij geven. Last krijgen kun je altijd genoeg. O, daar heb je 't paleis al.”

Zij hadden de Plaza bereikt, het middelpunt van het avondleven in San Ravallo. Gewoonlijk was er een levendig gewoel van zorgeloze wandelaars, die gretig luisterden naar het stedelijk orkest, dat van zonsondergang af speelde. Nu echter stond de muzikant leeg en donker; de menschen liepen onrustig voort, bijna schichtig. Hoezeer hij ook opging in zijn liefde, Orde was helder van hoofd en zinnen. Menigeen reeds had waardeerd gesproken over zijn kalmte in oogenblikken van moeite en gevaar, en sommige lintjes op zijn uniformkleeren bewezen, hoe hij van die kalmte partij had weten te trekken. De gedachte kwam in hem op, dat het vuurwapen een strik kon worden wanneer, zooals waarschijnlijk was, zijn goede bedoelingen werden getoetst bij zijn intree in het paleis. Gebruik makend van 'n schaduwpartij in een hoek van 't plein reikte hij de revolver over aan Grant, die 't wapen zwijsend in zijn zak stak.

Hij voelde zich in staat tot het allerstoutste optreden. Een levendige verbeelding riep hem verwarrende beelden voor den geest van Dolores' toekomst, als haar stralende jonge leven gebonden werd aan dat van 'don Guzman. De gedachte was afschuwelijk, walglijk. Het was, alsof 'n reine duif werd overgeleverd aan een vies kruipdier. Bovendien, Dolores had hem lief; dat wist hij door haar eigen reine, vurige bekentenis. In zijn stemming van dat oogenblik voelde hij zich bereid en in staat, om het paleis van den president steen voor steen af te breken, als hij daardoor Dolores' ongeluk voorkomen kon.

(Wordt vervolgd.)

Op reis door ons land.

WAT MEN HET EERST ZIET BIJ HET VERLATEN VAN DEN RAADSKELDER TE UTRECHT: DE DOMTOREN.

ZONNIG AFRI

IG AFRIKA

Vrouwenleven

MODE-DETAILS

We zijn wel eens geneigd te zeggen, dat de mode niet zoo veel veranderd is. In werkelijkheid echter is er héél veel verandering, maar de overgang naar iets nieuws gaat soms zóó langzaam en geleidelijk in zijn werk, dat bijna ongemerkt geheel andere lijnen ontstaan.

Een oude mode herleeft. Cape, mof en mutsje van nutria.

Wat betreft de groote lijn, is het kenmerkende in de nieuw ontworpen modellen voor den komenden winter, dat de taille hooger ligt en meer geaccentueerd wordt en dat én rokken én mantel, over het algemeen, langer zijn geworden.

Maar veel meer nieuws is er bij allerlei détails. Dat er veel werk wordt gemaakt van de mouwen wisten we al; daaraan zijn we intusschen al gewoon geraakt, maar het is verwonderlijk hoe veel nieuwe manieren er telkens weer voor dit onderdeel van japon of mantel worden gevonden.

Men kan nu werkelijk zijn fantasie vrij spel laten, men kan met 'n paar overgeschoten lapjes de mouwen van 'n oud japonnetje moderniseeren op 'n wijze die het geheel opfleurt. In dit verband denk ik aan de pofmouwtjes van garneeringstof, van onderen wijd uitpoffend boven 'n gladde mouw en van boven, aan den linkerkant, in fijne plooitjes genaaid, welke doorloopen in een smalle schouder-epaulette.

Even groote verscheidenheid haast als er is bij de garneering der mouwen, is er in de verschillende manieren waarop bij de nieuwe japonnen de hals wordt afgewerkt. Heel practisch zijn daarbij de losse garneeringen welke aan een en dezelfde japon een geheel ander aanschijn kunnen geven.

Zeér elegante mantel van roode wollen stof, gegarneerd met bruin geschoren lam.

Denk u, bijv., een vest met hoogen boord, gesloten om den hals en om de taille bevestigd met 'n ceintuur, die van achteren wordt vast gestrikt; en bij diezelfde japon 'n ronden kraag van 2 of 3 verdiepingen, die zoowel van voren als van achteren kan worden gesloten — waardoor alweer verscheidenheid wordt verkregen. Vaak wordt de halsgarneering teruggevonden bij de garneering van de mouwen. Bij 'n gedrapeerde halsomlijsting bijv. van afstekende stof, 'n paar wijde ballonmouwen van diezelfde garneeringstof. Of bij 'n afstekend plat kraagje 'n paar bijpassende epauletten welke, als de klep van 'n pet, bij den schouder uitsteken.

Voor den avond worden heel veel bloemen aangewend bij de garneering van den hals. Een krans van bloemen omgeeft vaak de halsuitsnijing, aaneengerijde bloemen dienen als schouderbandjes en 'n sierlijke bloemenruiker houdt de fichu vast, die in losse golven de schouders omlijst.

Japonnen uit tweërlei stof worden door verschillende mode-ontwerpers nog steeds gelanceerd. Ook deze mode is practisch. Men kan nu door een vernieuwing van de gar-

Fraaie wollen mantel met apart bewerkte mouwen en modernen kraag van breitschwanz persianer.

neering — juist daar waar de stof het eerst slijt, bij hals en armen — heel de jurk 'n verjongingskuur doen ondergaan. En oude, zelfs te kort geworden jurken kunnen met 'n nieuw bovengedeelte weer doorgaan voor geheel nieuw.

Voor wie nog in 't bezit zijn van nog mooie maar te kort geworden japonnen, is de mode der tunique ook 'n uitkomst. De te korte japon zal ongeveer net de lengte hebben van 'n moderne tunique. Zoo'n tunique moet tamelijk nauw aansluiten in de taille en vormt met een rok van afstekende stof 'n modieus geheel.

Voor den herfst hebben veel der nieuwe wollen japonnen ter begeleiding 'n kleine schoudercape, welke de japon meteen promoveert tot wandeltoilet.

Dergelijke capes zijn er, evenals in vroeger jaren, nu ook weer van bont. Een voorbeeld daarvan is het bontstel dat hierbij wordt afgebeeld. Mutsje, cape en mof van nutria herinneren sterk aan vroegere tijden, maar nu geldt het geheel weer als iets geheel nieuws. Er is trouwens ook 'n opmerkelijk verschil tusschen deze nieuwe cape en de meer stijve exemplaren uit vroegeren tijd.

Buitengewoon fraai zijn de beide hierbij afgebeelde mantels. Ze hebben beide de nauw aansluitende taille, de opmerkelijke mouwen en de elegante bontgarneering, welke het kenmerk vormen van de allernieuwste wintermantels.

Het eerste model, een creatie van het Parijsche modehuis Paulette, is uitgevoerd in oud-roode wollen stof en rijk gegarneerd met bruin geschoren lam. Het bijpassende hoedje van rood fluweel is van het modehuis Marguerite Paraf.

Bij het tweede model is vooral de mouw opmerkelijk en de moderne kraag van breitschwanz persianer.

PAULA DEROSE.

Elisabeth Arden is iemand die in Londen heel wat te zeggen heeft, want ze heeft zich tot levenstaak gesteld, de dames „mooi” te maken. En daar de Engelsche uitgaande dames graag mooi zijn, heeft ze het heel druk van vrouwen die haar komen raadplegen. Dezer dagen zagen we een door Elisabeth Arden uitgegeven „kleuren-schema”, waarmee iedereen, door er maar even aan te draaien, met één oogopslag kan zien, welke kleur poeder, lippenstift, zalfjes enz. ze moet gebruiken, om een geheel te verkrijgen, dat bij haar haarkleur en haar oogen het beste past. En al die kleuren, zalfjes en poeders zijn natuurlijk bij Miss Arden zelf te verkrijgen, zoo goed als de Venetian Cleansing Cream, dat het eenigste goede middel schijnt te zijn om het gelaat te wasschen, want met vloeibare waschmiddeltjes moet men niet aan z'n gezicht komen, dat zou de schoonheid maar ruïneren en alle zalfjes en poeders zouden niets meer helpen.

zij toont NU al wat zij later wordt

Voorspellen is altijd gevaarlijk. Maar zeker is het, dat de eerste 5 jaren van Uw kleine beslissen over een jeugd-vol-kinder-verdriet. Laat haar genoeg levenskracht opzamelen! Veroordeel haar niet, om straks achter te blijven, als andere kinderen het alfabet al kennen. Om stil toe te kijken, als de andere meisjes met gloeiende wangen touwtje springen. Geef haar tijdig genoeg vitaminen! Geef haar Jecovitol, de bekende levertraan, die door een Nederlandsch Hoogleraar geijkt wordt en die altijd minstens 50 eenheden vitamine A en 250 eenheden vitamine D bevat!

JECOVITOL

Prijs p. flesch f1.- Verkr. bij Apothekers en Drogisten.

Geen rachitis meer bij de Nederlandsche kinderen!

PHOTO VAN ZENUWCELLEN, GEZIEN DOOR EEN MICROSCOOP

Gezonde Zenuwen

Ik wil Sanatogen gebruiken totdat mijn zenuwen sterker zijn

Duizenden mensen – even kritisch gestemd als gij – hebben ondervonden dat hun besluit: „Ik wil met Sanatogen een proef nemen” een gelukkigen ommekeer in heel hun leven heeft gebracht.

Vroeger vermoeid en slap, genieten zij thans een krachtige gezondheid. Zij voelen zich dóór en dóór gezond en sterk – in staat den geheelen dag hard te werken en toch 's avonds onvermoeid en frisch van hun vrijen tijd te genieten.

Iedere cel in Uw lichaam ondervindt de opwekkende, versterkende werking van Sanatogen. Maar Sanatogen's groote kracht ligt in zijn versterkende werking

op de zenuwen. Het is de phosphorus – welke in Sanatogen gecombineerd is met het bloedversterkende melkeiwit – waaraan de zenuwen nieuwe kracht en energie ontleenen.

Dit maakte, dat het beroemde standaardwerk van Prof. Whitla „The Elements of Pharmacy, Materia Medica & Therapeutics” schreef:

„In alle vormen van zenuwverzwakking
is Sanatogen het aangewezen voedsel”

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl 1.- per bus.

MISLEID HEM...

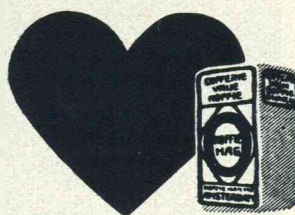

'T IS VOOR ZYN BESTWIL!

Uw echtgenoot heeft een zwak: hy kan zyn kopje koffie niet missen. Maar hy is zenuwachtig, want de tegenwoordige gejaagde tyd met al zyn beslommeringen en zorgen eischt veel van zyn zenuwen. Vaak slaapt hy slecht.

Het is dus duidelyk, wat U te doen staat: zyn gezondheid en welzyn bovenal! Ontneem hem dus zyn kopje koffie en geef hem andere koffie, nl. de echte gegarandeerd coffeïnevrye Koffie Hag. U schakelt daardoor de zenuwprikkelende werking der coffeïne uit. Hartkloppingen, overprikkelde zenuwen, slapeloze nachten zullen dan tot het verleden behooren.

Of er verschil bestaat? Geen zorg, Mevrouw! Koffie Hag, gegarandeerd coffeïnevry overeenkomstig de voorschriften der Warenwet, is niet alleen onschatdelyk, maar ze verschaft ook den meest verwenden fynproever een onverkort genot. Het is een keur uit de beste koffieboonen, door Java, Zuid- en Centraal-Amerika voortgebracht, puik van smaak en van een ongekend fyn aroma.

ELKE BOON - KWALITEIT
ELK DRUPPELTJE - GENOT
ELKE KOP - GEZONDHEID
DAT IS KOFFIE HAG

MASKERS

door

DAVID ROSS

Op het schip waren zij vrienden geworden, de jonge blonde Ronald Stride, die zoo deffig en zoo onervaren was en zoo'n succes had bij de dames, en de oudere ernstige Grennick, met zijn mager, aristocratisch gezicht.

Stride had verteld, dat hij eerst naar Banchester ging, naar vrienden — en Grennick had verklaard, dat hij dan meeding, want hij kende 't stadje en wou het nog wel eens weerzien.

De baby-wangen van Stride hadden even gebleesd.

„Er is daar een eerste-klas hotel,” zei hij. „Je bent natuurlijk mijn gast....”

„Maar je vrienden....”

„O, mijn vrienden.... Ik denk niet, dat 't menschen voor jou zijn. Ze zijn in den handel, beste menschen, en goed gesitueerd ook, maar eh.... burgerlijk. Ik ga er maar eventjes aan, een dagje misschien....”

Zonder zich nieuwsgierig te toonen wist Grennick nog heel wat meer over de vrienden van Stride te weten te komen, en zelf sprak hij zonder terughouding over zijn eigen familie, waartoe o. a. lord Mannerston behoorde.

In den avond kwamen zij in het Vlies-hotel, en terwijl er voor hun diner gedekt werd, ging de jonge Stride even weg — hij moest een paar brieven bezorgen, zei hij, die hij liever niet aan den portier toevertrouwde. Toen werd er gedineerd — weelderig — en port gedronken — ook weelderig — en toen het tegen half twaalf liep, lag Ronald Stride met zijn blonde krullen op de tafel.

Grennick belde en zei tot den gérant :

„'t Is maar 't beste, dat mijn vriend vannacht hier blijft. Wilt u twee kamers laten klaarmaken?”

De gérant zei, dat het niet ging; er was geen enkele kamer vrij.

„Maar mijn vriend heeft u toch zeker gezegd, dat ik hier bleef logeeren?”

„Nee,” was het antwoord, „hij zei alleen, dat uwe lordschap hier zou dineeren.”

Grennick zat even verbaasd te kijken. Toen zei hij : „Meneer Stride heeft hier vrienden, is 't niet?”

„Natuurlijk,” zei de gérant. „Hier vlak om den hoek links — een kruidenierswinkel met 'n witte deur. Zal ik even een piccolo meesturen?”

„Nee, dank u, we vinden 't wel,” zei Grennick. Hij schudde den jongen man bij de schouders, maar kreeg geen ander antwoord dan een geknor. Hij werkte zijn jongen vriend in zijn overjas en kreeg hem daardoor zoover wakker, dat hij een briefje van vijf pond betaalde en zich wankelend en struikelend aan den arm liet meevoeren....

De witte deur werd geopend en een oude man stond op den drempel. Grennick nam zijn hoed af en zei : „Neemt u me niet kwalijk — 't is een beetje mijn schuld, dat mijn jonge vriend een beetje van streek is. Ik heb gehoord, dat u hem kende, maar ik zou hem niet hier gebracht hebben, als er in 't hotel een kamer vrij was geweest.”

Uit het donker van de gang kwam een meisjesstem : „Wat is er gebeurd, vader?”

De oude man huiverde, alsof hij 't koud had. Hij keerde zich half om en riep met een haperende stem : „Blijf maar, Marion. Lord Grennick is er, met — met meneer Stride. Ze blijven hier slapen — ze gaan direct naar boven.”

Maar 't meisje had het licht in de gang al aangedraaid. Grennick zag een jonge vrouw, achttwintig misschien, met diep bruin haar en groote, bezorgde oogen.

„Toe, Marion!” zei de oude man, en hij hielp Grennick, om zijn last binnen te brengen. Het meisje kromp terug tegen den muur, toen haar vader, den jongen man half dragend, passeerde.

Toen keek ze Grennick aan met een bleek gezicht, en zei : „Wil uwe lordschap binnenkomen?”

Grennick zei : „Ik geloof, dat er een vergissing ontstaan is. Ik heet alleen Grennick, geen lord.”

„Maar Ronald schreef....” begon zij.

„Ah! Ik begrijp 't al,” zei Grennick. „Stride zal wat haastig geschreven hebben. Ik heb hem verteld, dat ik een neef was van Lord Mannerston....”

Zij had hem in een kleine huiskamer gelaten, en hij was gaan zitten op een oude paardenharen sofa.

„We zijn maar eenvoudige menschen,” zei ze verontschuldigend, en ze hield het hoofd naar de deur gebogen, alsof ze luisterde.

De oogen van Grennick hadden alles opgenomen, van de hoezen op de stoelen tot den Bijbel, die op de kleine zwarte brandkast in den hoek lag.

„Eenvoudig?” herhaalde hij. „Ik weet haast niet, hoe ik u excuus moet vragen voor onzen inval. Meneer Stride had me verteld, dat u oude vrienden van hem was, maar 't is misschien al te vrijmoedig, daar op die manier misbruik van te maken.”

„We hadden gedacht, dat hij zou komen eten,” zei ze, met een verwonderde, toonloze stem. Grennick meende tranen te zien in de groote, blauwe oogen. Er stonden eenige schotels op tafel.

Zij hoorden den ouden man de trap af komen, en Marion keek bezorgd om, met haar onderlip tusschen haar tanden. De oude man klopte haar zacht op den schouder. „Jongelui zijn nu eenmaal... jongelui,” zei hij, en hij lachte — heesch, dacht Grennick. „Is 't niet zoo, mylord?”

Marion wees hem terecht, zooals Grennick het haar gedaan had. De oude man knikte, bijna onnozel. Hij ging zitten en veegde zijn voorhoofd af.

„Goede reis gehad, meneer?” vroeg hij.

„Prachtig.”

„Ik heb ook dikwijls verlangd, om te reizen.... maar als er geld te verdienen is, mag je de kans niet weggooien. Dus u bent een vriend van Ronald — van meneer Stride?” Hij sloeg een vluggen blik naar het meisje. „U bent van harte welkom. Misschien bent u moe — ik zal u uw kamer wijzen, als u wilt.” Hij zweeg en keek weer naar het meisje. „'t Personeel is al naar bed.”

Hij probeerde op te staan, maar hij viel weer op zijn stoel neer. „Ik ben moe — sluit jij de brandkast even, Marion?” Langzaam trok hij de sleutels uit zijn zak.

Zij sloot de brandkast en liet de sleutels in de deur zitten, want de oude man verbeeldde zich, dat hij „meneer Roland” hoorde roepen. Zij ging naar boven, om zich te vergewissen.

De oude man sprak Grennick weer aan.

„Zoo, heeft hij u verteld, dat we oude vrienden

waren? Zijn we ook. Ik heb zijn vader en moeder beter gekend dan.... dan de meeste menschen.... Als u mee wilt gaan, meneer, zal ik even uw kamer wijzen. Ik moet er morgenochtend weer vroeg uit. Nooit in bed bij daglicht, als.... als er geld te verdienen is!”

„U schijnt nogal succes in zaken te hebben....” Grennick's blik dwaalde naar de brandkast in den hoek.

De oude man lachte, een droog heesch lachje. „Heeft meneer Roland u zeker verteld, hè? Enfin, 't had slechter gekund. Maar 't is hard werken geweest.... we zijn met niets begonnen, ziet u, mijn vrouw zaliger en ik....”

„Bent u klaar, vader?” Marion was weer binnengekomen.

Hij stond op en ging Grennick voor naar boven. De gast werd in een kamer gelaten, die niet als bewijs kon gelden voor de welvaart van den gastheer. 't Karpel was hier en daar kaal, van de stoelen staken de biezen omhoog.

„Meneer Roland heeft de kamer vlak tegenover u,” zei de oude man. „Wel te rusten meneer.”

„Wel te rusten, meneer.... meneer....”

„Vlak tegenover u,” herhaalde de oude man, terwijl hij wegliep.

James Grennick ging op den rand van het bed zitten, stak een sigaret aan, en betreurde het, dat zoo'n makkelijk „karweitje” bedorven werd door een paar droevige oogen, die recht door je heen keken, en je zoo'n zenuwachtig verwijtend gevoel gaven. Om den jongen Stride lachte hij. Dat was de zóóveelste blaaskaak, dien hij op zijn reizen had gevonden en „afgetapt”. Hij had Stride dadelijk doorzien — en nu deed hij 't nog beter. „Oók een winkelierszoon,” peinsde hij, terwijl hij in zijn koffertje tastte en zijn pantoffels aantrok.

Hij gaf den menschen een uur tijd om in slaap te raken; toen sloop hij onhoorbaar de gang door, de trap af, naar de huiskamer met de brandkast. Hij had een lantaarntje in zijn zak, maar zijn geheugen en zijn tastzin waren zoo goed, dat hij 't wel zonder licht afkon, tot de brandkast open was.

Hij sloot de deur open. Hij haalde er de vier leeren zakjes uit, die naar de bank gebracht zouden zijn, als de eigenaar zich niet zoo had opgewonden over de komst van Ronald Stride in Engeland. Toen ging hij terug naar zijn kamer, waar zijn koffer klaar stond. Den treinenloop had hij in 't Vlies-hotel al bestudeerd.

Toen hij den voet op de trap zette, hoorde hij 'n geluid, dat hem bewegingloos maakte — het geluid van een man die snikte....

Grennick ging zoover achteruit, dat de vrouw, die nu de trap af kwam, hem niet zou zien of aanraken, als zij voorbijging. Links van de trap was een kort gangetje; er kwam een streepje licht onder een deur uit. De vrouw deed die deur open en ging naar binnen. Zij liet de deur op een kier staan, en Grennick tuurde. De oude man had een klapbed neergeslagen, en knielde er naast, met het gezicht in de handen. Marion sloeg een arm om zijn hals.

„Ik dacht wel, dat u 't te kwaad zou hebben,

De winter komt.

Stoer en sterk.

vadertje... maar u moet 't niet zoo zwaar opnemen; Ronald is nog maar een jongen..."

De oude man liet zijn handen vallen, en staarde recht voor zich uit.

„Hij heeft tegen dien heer gezegd, dat we vrienden van hem waren, Marion. Heb je dat gehoord?”

„Misschien heeft meneer Grennick hem verkeerd begrepen, vader. Ronald schaamt zich niet over zijn vader en zijn zuster.”

„Dat weet ik nog niet.... Vrienden! Dat zit me als een brok in m'n keel. Je moeder wou er 'n heer van maken — laat 'm leeren, zei ze, al kost 't een klein offertje. Een klein offertje! Werken, werken van vroeg tot laat, ik in den winkel en jij in 't kantoor. Soms denk ik, dat jij nog 't grootste offer gebracht hebt....”

„Ik vader?” en zij hief het hoofd en glimlachte door haar tranen.

„Je had kunnen trouwen.”

Ze lachte, maar zonder blijheid.

„En als ik nu eens niet wou trouwen?”

Hij keek haar niet aan, terwijl hij zei: „En nu is 't misschien te laat.”

Weer lachte ze, nu werkelijk vroolijk.

„Omdat ik achtentwintig ben?”

„Sommige menschen zijn met 'r achtentwintigste nog 'n baby,” zei hij, „maar hard werken maakt oud. Dus we zijn vrienden.... nee, kennissen! Twaalfhonderd pond heeft 't gekost, minstens, om een zoon zijn eigen vleesch en bloed te laten verzaken.... Marion,” — zijn stem daalde — „ik had hem liever dood zien thuisbrengen, dan zoo.”

„Vader!”

„Veel liever. Dronken! Misschien is dat de manier om 'n heer te worden. Ik weet 't niet. Ik ben nog nooit dronken geweest. Heb ik nooit kunnen betalen. Wij moesten samen ploeteren voor 'n ander.”

„Als Ronald in de zaak komt....”

„Daar is hij te trotsch voor, kind. Als hij zich schaamt voor zijn vader en zijn zuster — hoe zal hij dan niet denken over de toonbank. En toch moest hij gisteravond bij mij komen om vijf pond.

Zijn deftige vriend mocht niet merken, dat hij krap zat....”

„Meneer Grennick had erg met ons te doen, vader — leek dat u ook niet?”

„Och kind, zulke menschen weten niet, wat knijpen en schrabbelen is....”

„Ronald zal er morgenochtend berouw over hebben, vader.... Gaat u nu naar bed. 't Is al zoo vrééselijk laat....” En ze leidde hem naar de waschtafel en maakte zijn oude das los, vóór ze hem verliet.

James Grennick ging terug naar de brandkast. Hij legde er weer in, wat hij er kort te voren uitgenomen had. Toen zocht hij stil zijn kamer weer op, en zette zijn schoenen buiten de deur.

Om zes uur 's morgens hoorde hij het geluid, waar hij op gewacht had: de deur aan den overkant werd voorzichtig geopend. Grennick greep Ronald bij den arm, toen die weg wou loopen met zijn schoenen en die van zijn vriend.

„Hallo, Stride!”

Ronald leunde tegen den muur en ademde diep.

„Je bent vroeg,” zei hij slap.

„Gewoonte van me,” zei Grennick. „Maar we zijn niet de eersten, geloof ik. Ik heb je vader al gehoord.”

„Mijn vader?”

„En je zuster. Zeg, je hebt ze er aardig tus-schen genomen, hè?” (Hij hoorde een zucht van Marion, die op haar eigen kamer was, een meter of drie ver, met half open deur). „Toen je 't gisteravond voorstelde aan 't diner, leek 't me niet erg — maar ik heb nooit veel zin voor humor gehad. Zeg, pracht van 'n ouwe heer is je vader! Nog een van de oude school — eerlijk als goud en zoo.... Wacht even, we zullen er om loten.”

„Waar om?” Ronald probeerde zijn zinnen bij elkaar te houden.

„Om 't schoenen poetsen — wie alle twee de paren zal doen.”

Grennick won, kwam dus 't eerst in de huiskamer en praatte met den ouden man over de „studentengrap” van zijn zoon.... tot Ronald binnenkwam, met een rood gezicht en zenuwachtige vingers. De oude man stond op.

„Zoo, kwajongen dat je bent!”

„Vader!”

„Moet jij je ouden pa voor den gek houden?”

„Een aardigheidje, pa....” Hij keek naar Grennick.

„Maar ik heb uw zoon er óók meteen tus-schen genomen, meneer. Hij denkt, dat ik een neef van ik weet niet hoe 'n hoogen piet ben. Hahaha!”

„Hò hò!” lachte de oude man.

Marion's gezicht stond vol vragen. Grennick wendde zich tot haar. „Kunt u me dat vergeven?” vroeg hij zacht.

Zij keek naar haar vader — naar diens lachende gezicht.

„Ik geloof, dat ik u alles zou kunnen vergeven,” zei ze, zonder verlegenheid.

Met een gelukkige stem sprak de oude man: „Ik wou, dat we u hier konden houden, meneer.”

Grennick werd plotseling ernstig.

„Ik kom terug, later,” zei hij, en hij wist, dat Marion naar zijn lippen keek. „Ik heb een belangrijken plicht te vervullen — 't is een werk van.... van hervorming, of zooiets; daar zal ik allicht een jaartje voor noodig hebben, al werk ik hard.”

Zij boog zich wat dichter naar hem toe.

„En bent u van plân, hard te werken?”

„En òf,” zei hij opgewekt.

„Het zal u lukken,” zei Marion.

Hij vertrok vóór den middag. En op zijn waschtafel vond Marion een briefje, aan haar geadresseerd: „En als het mij gelukt is, zal ik terugkomen om een belooning — de groote belooning!”

Zij kuste dat briefje en borg het in de la, waarin zij al haar geheimen bewaarde.

Ierseke I maakte onlangs
bij zijn eerste optreden in
de nieuwe competitie van
den Z.V.B. 'n goed figuur
door Vitesse I te Kruin-
ningen met 3-1 te slaan.

Vitesse I van Kruiningen,
dat tegen Ierseke I met 3-1
het onderspit moest del-
ven bij den aanvang der
competitie voor den Z.V.B.

SCHE W ZEEUW SPORT

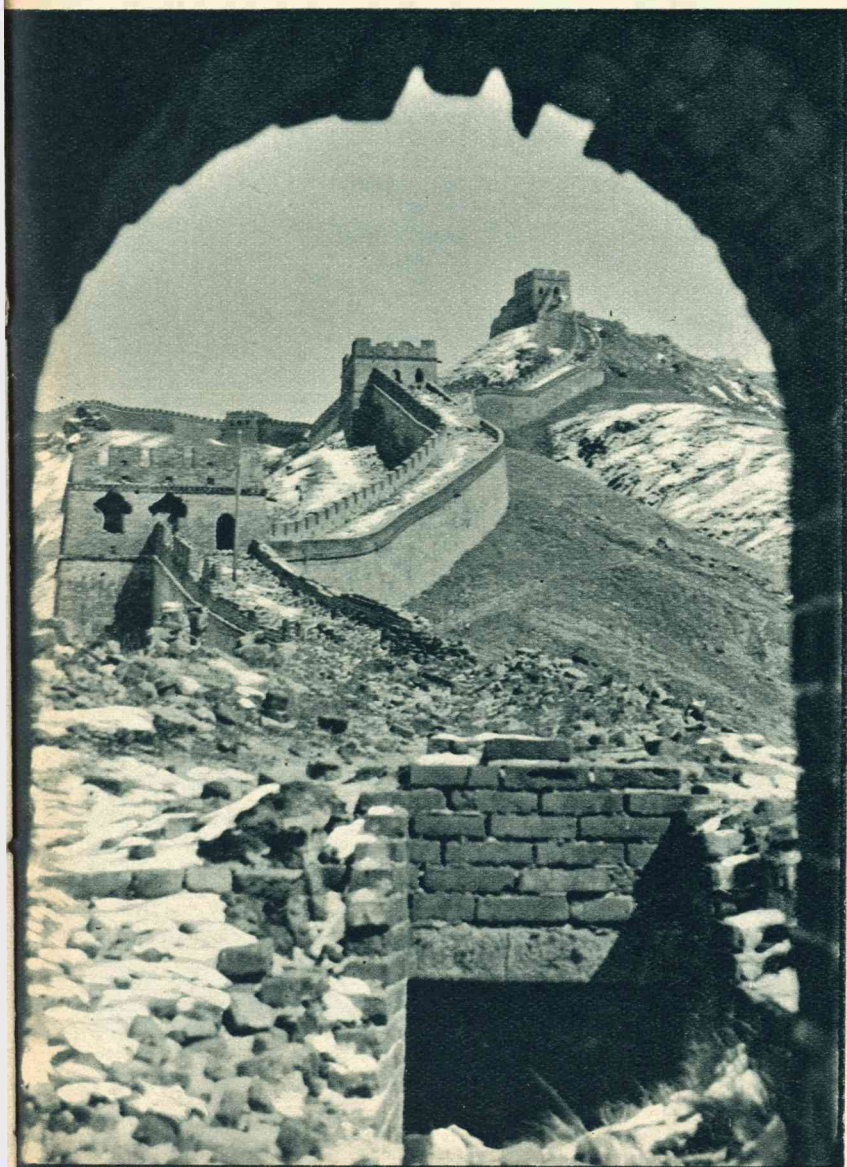
Het tweede elftal van Terneuzen, dat zich in
z'n nieuwe omgeving der 3de klasse A
K.N.V.B. goed weet aan te passen. Terneu-
zen II promoveerde dit jaar naar den K.N.V.B.

Hansweert I won kortelings tegen Nieuw-
Borgvliet te Vlakte den competitie-wed-
strijd afdeling III K.N.V.B. met 2-1.

DE GROOTE MUUR

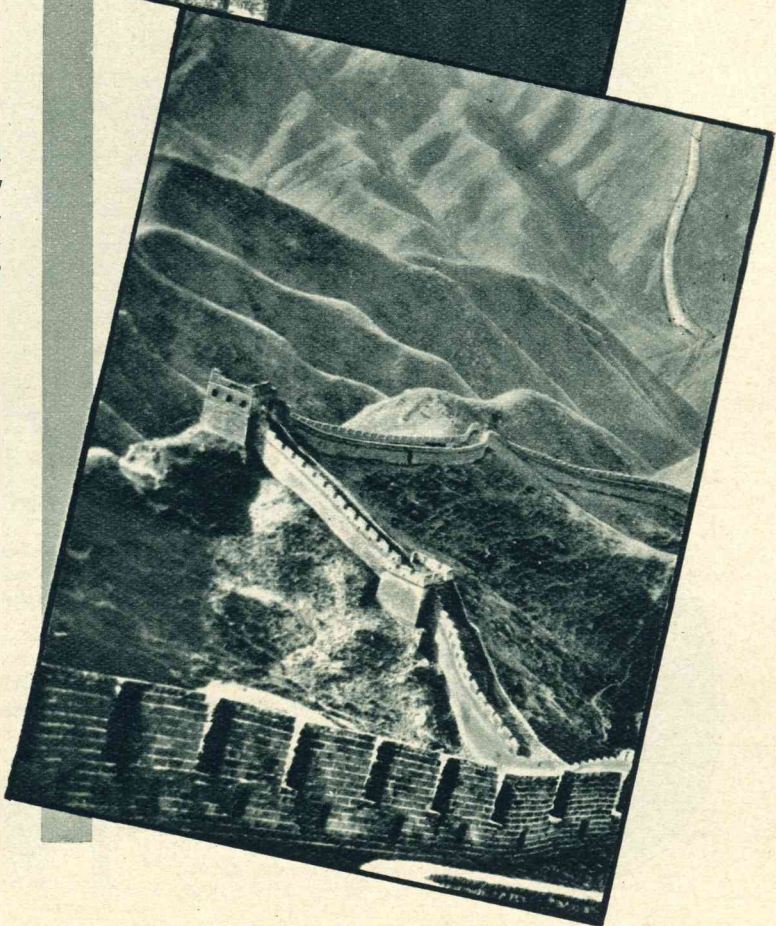
Een detail van den grooten muur; zooals men ziet is de muur hier en daar in verval, ofschoon veel de eeuwen heeft doorstaan.

De groote muur is wel het eerste wereldwonder waar men van hoort, en dat men dan beschouwt als karakteristiek, als iets echts voor het geheimzinnige Hemelsche Rijk. Het is een ontzaglijk bouwwerk, een onderneming waarvoor men nu misschien zou terugschrikken, al was 't slechts om de ontzettende kosten. Men kan nauwelijks schatten, hoeveel millioenen verslonden zouden worden door den bouw van een muur, die 2450 K.M. lang is. Dit kostbare verdedigingswerk is opgetrokken langs de noordelijke grenzen van China: het is een dijk, die met steenen bekleed is en rust op een fundament van graniet. Men krijgt een idee van dit reuzenwerk, als men bedenkt, dat er materiaal in verwerkt is, dat voldoende is om er een lagen muur rondom de geheele wereld van te bouwen.

Foto rechts boven: Met groote bochten en slingers loopt de muur door het ontoegankelijke bergland.

De grootste moeilijkheden moesten overwonnen worden op de steile hellingen; men kan zich voorstellen, welk een vaagstuk de aanvoer van het materiaal hier was.

Bie ons op 't durp

Ziezò, ik bin eindlienge wee beter, das te zeggen, een bitje beterder, wan 't zit nog lillijk op m'n luchtpupen en 'k loape nog te buchelen dà je 't op den Ouwen Diek kan 'ore.

Toch bin 'k uut 'ewist, gisteraeven, al is me dat nie al te best bekomme. D'r was een vergaderienge van vreemdelienge-verkeer, en dae most ik bie weze.

Wan je mò begriep, dà gae glad nie goed mie die vereenigienge. Bè neent, dae zitte noe wat menschen in, die d'r trek belang bie è, dà d'r vreemdeliengen komme, en dan nog een meneer, die overà inzitt, dà vin t'n an z'n stand verplicht, mae menschen lieve nog toe, 'um is toch ok mae uut een boerefermielje à 'eit t'n altied een pandjesas an, o mae! Afijn, da's dan onze voorzitter, mae daer è 'k 'et ok à nie op verzie.

Afijn, dà bliken allemael straks wè. Ik gieng nae de vergaderienge, en d'r was nogà vee volk, vee wienkeliers, en de burregemeester, en 't bestuur, en een paar liek à ik, die d'r gin belang bie 'adde, mae die d'r in zitte vanwege 't algemeen belang.

De voorzitter openden 't, en dae gieng t'n, praete kan t'n nogà goed, weetje!

Mae noe was Jan Pier Vannuchte d'r ok, dà's ok een boer, en die zit ok in de gemeenteraad. En die zeit: „Oor is 'ier, voorzitter, noe m'n toch mae onder ons bin, noe wi 'k je wel is vertelle, dà 'k de vereenigienge een groote rotzoo vinde, dae!”

„Eeeeh?” zee de voorzitter, en ie trok glad bleik.

„Ja,” zee Vannuchte, „dà zà 'k je noe is gauw zegge, ik vinde ik, dat 'et 'ier een vereenigienge is van belanghebbenden. Julder bin allegaere lid voe 'wi kwartjes, mae julder doe ok mae net dat, om d'r zelf van te profeteeren. Vreemdeliengeverkeer beteecken voe julder alleenig een paar centen meer in 't laatje. Ik bin ik dae nie tegen, 'oor, glad nie, verdiene julder mae, mae 't mot 't algemeen belang ten goeie komme, en zie je, dae mekert 'et an. Julder vergadere mae, mae julder doe niks as eeg bitje reklame maeke voe julder eige. En dan kan de gemeente subsidie betaele, en nog een 'oop menschen, die donateur bin, en d'r ok niks an è. En ik zegge je, dat dà noe mae is klaer mò weze.”

Afijn, dae zaete ze noe mie beschaemde kaeken!

„Ja, tja, tja,” zee de voorzitter, mae meer zee t'n nie. Mae Wullems, de kruijnier die wier fel, en die riep: „dà mò je bewieze!”

„O is even,” zee ik toen, „ik bin 't net mie Vannuchte seens! En noe zou ik wè is wille wete, die wigt die julder ver'ard è nae 't buzekommetje (dà 's een mooi plekje, wae de menschen gaerne nae toe gae) dien è julder ver'ard, mae net voe julder eige, de menschen van 't durp, die d'r een ende varder an wone, die motte mae deur de slik baaije.”

„O zò,” zee Vannuchte, mae de voorzitter riep: „schee t'r uut, anders sluut ik de boel,” en toen riep Vannuchte: „Doe dat mae is, à je 't art t'r toe 'eit, julder bin vinters van niks, de menschen lokke je, en of ze bie 't zwemmen verzupe, dae geve je niks om, je strieke de centen op, en d'r is nog nie eens reddiengmateriaal, 't is een schande!”

Toen beguste ze allegaere deur mekaere te praeten, en de voorzitter sloog mie z'n amer op de taefel, mae niemand luusterden.

Eindelienge schreeuwde Vannuchte: „Ik stelle een motie van wantrouwen,” en toen wier d'r 'estemd, en toen was 't net glike, toen mos t'r wee 'estemd, mae toen riep de voorzitter: „'t Is glad nie noodig, ik bedanke à, dae!” En 'um d'r vandeu. Toen is Vannuchte 'ekoze, en noe zegge ze op 't durp, dat 'um dae alleenig om te doen was, mae 't is glad gin waer, wan de man 'eit druk 'enog.

Noe is t'r ruzie op 't durp, dà begriep je, mae dà 's nog zò kwaed nie, wan zò trok 't toch ok nergest op. Ruzies, 'ier, o mae, dae kan 'k je meer van vertelle, en dae zà je kommende weeke nog wè van komme 't 'oren! Noe maek ik 'et mae niet te lang, wan den dokter 'ei gezeid, dà 'k me nie vee mag inspanne, wan 'k è nogà een flienke koosse g'ad, en noe mò 'k een bitje oppasse. De vrouwe 'ei vlee weke 'eschreve, ee?

Noe, z'ei t'r nogà aerdig of'ebrocht, mae dae is ok à ruzie van 'ekomme, dà vertel ik je nog wè is. Allee, de groetenisse,

PIER VAN 'T HOF.

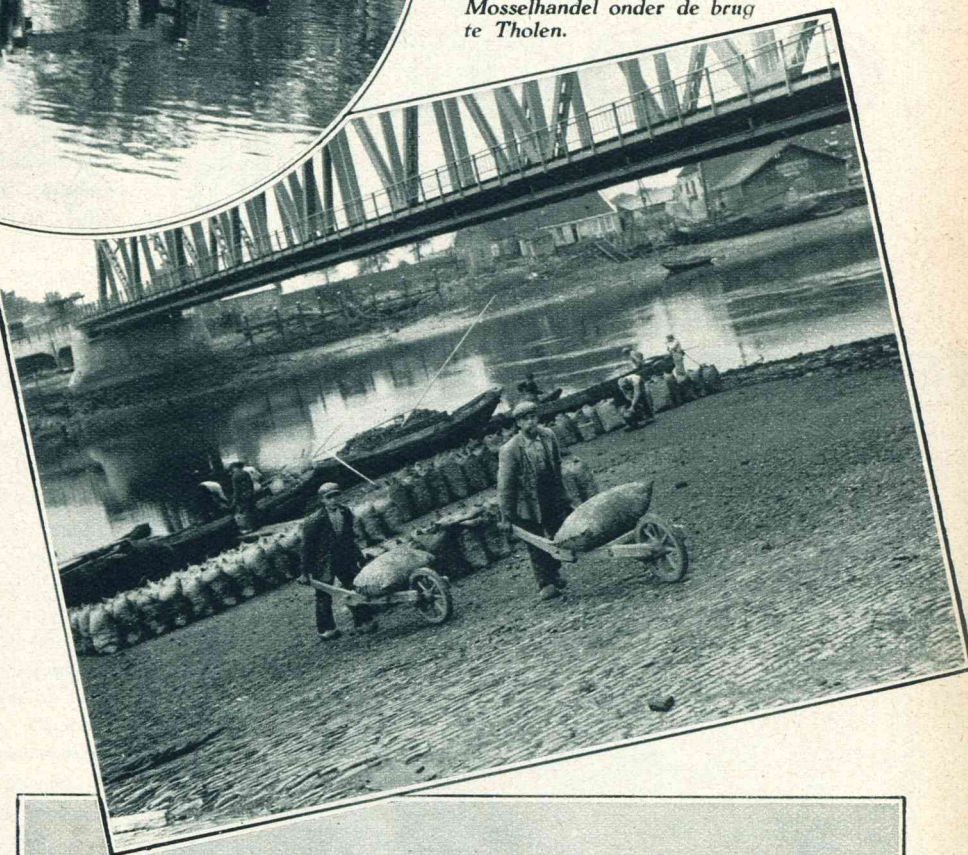
Stadsverfraaiing bij de gereedgekomen Dubbele Poort te Hulst.

Een opgeknapt singelhoekje te Middelburg, waar bij 't naderen van den winter de zomerhuisjes in de grachten weer worden opgeruimd.

ZEEUWSCH Nieuws

Mosselhandel onder de brug te Tholen.

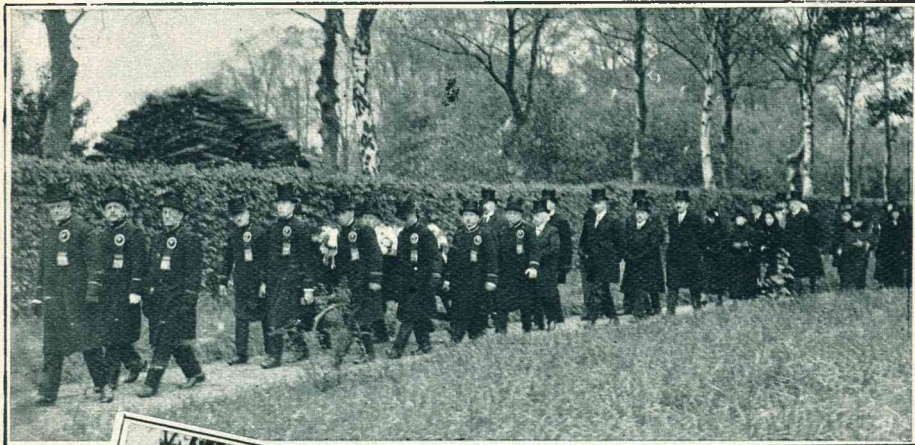
In de haven van Scherpenisse kon men dezer dagen een vreemdsoortige waterfiets bewonderen, die soms evenwel met roeispanen moest worden voortbewogen.

De heer Maarleveldt, burgemeester-secretaris van Biervliet, herdacht dezer dagen het feit, dat hij 40 jaar secretaris van die gemeente was, en heeft thans uit beide functies ontslag gevraagd.

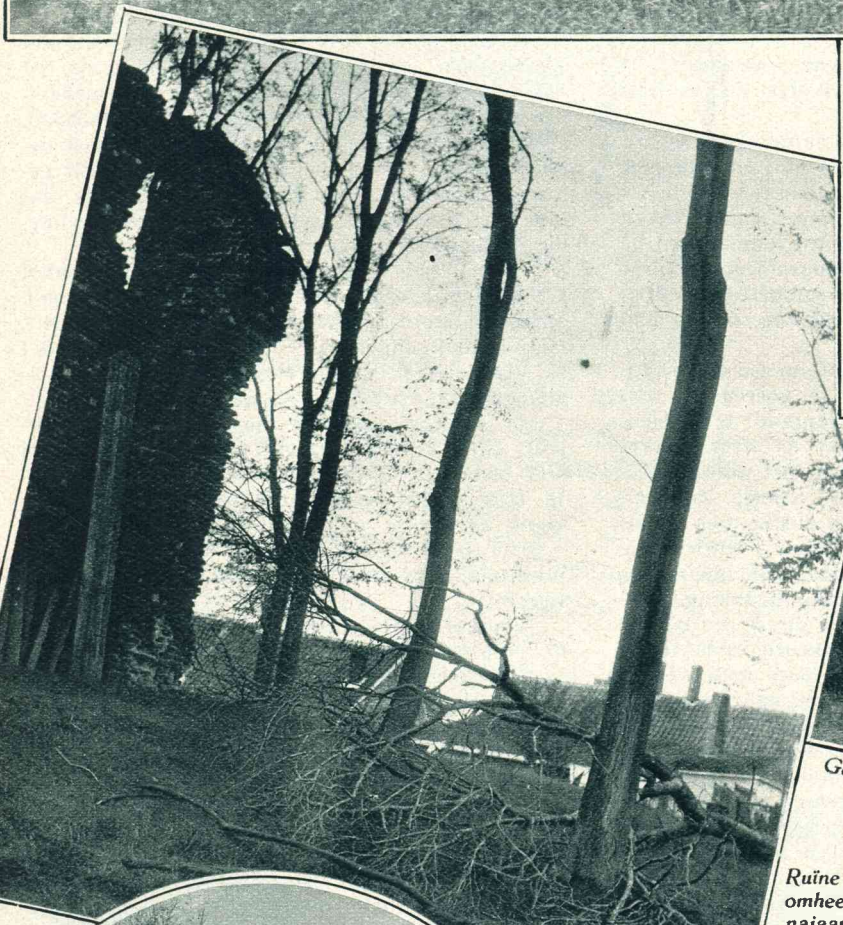
Te Wemeldinge brandde de landbouwschuur van den heer L. Mol geheel af, waarbij vijf kalveren en een stier omkwamen.

Onder groote belangstelling werd op Donderdag 27 Oct. te Oostkapelle ter aarde besteld het stoffelijk overschot van mej. van den Broecke, stichteres van het welbekende kinderziekenhuis Zonneveld, waarmee wijlen mej. v.d. Broecke door royale schenkingen een blijvende stichting vestigde in Zeeland voor praetuberculeuze patiëntjes.

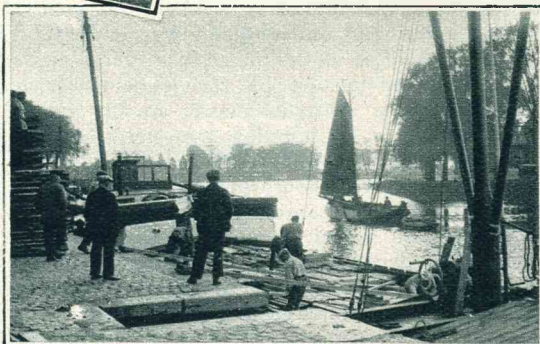
Rondom de groeve schaarden zich vele vrienden en bekenden, waarvan de overledene min of meer steun had ontvangen voor haar levenswerk.

Gekleed tegen regen en storm in den polder.

Ruïne te Brigdamme, waar omheen de boomen van de najaarsstormen nogal te tijden hebben gehad.

Hout lossen aan de kade te Middelburg.

Met de overvloedige regens van den laatsten tijd begint in de Zeeuwsche polders 't water onrustbarend te stijgen. Een foto van 'n ondergelopen weiland op Noord-Beveland.

Een droevig ongeval had op Vrijdag 28 Oct. plaats te Hansweert, waar door 't ontploffen en in brand raken van een benzinebus een meisje van 15 jaar doodelijk werd gewond en de vader levensgevaarlijke brandwonden opliep. Foto van het bijna totaal verwoeste schuurtje, waarin het ongeluk plaats had.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! halo! hier is de persdienst van den officiële Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van de volgende berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat de nieuwe motorveerboot „Prins Hendrik“, die met den proeftocht zoo goed voldaan had, naar de werf is teruggebracht, wegens on-zeewaardigheid. Om dergelijke verrassingen te voorkomen, zal bij den tweeden proeftocht geen champagne meer worden geschonken.

Alleen zal men dan nog 'n anderen naam voor „proef“-tocht moeten bedenken.

Een inwoner van Hulst kocht op het Noorderstation te Brussel een gouden horloge, dat bij thuiskomst van koper bleek te zijn. En nu zeggen ze nog wel, dat in den vreemde iemands opmerkingsvermogen scherper is dan thuis!

In Philippine hebben de vlaggen zes dagen uitgehangen, omdat het gewestelijk blad bijna 'n week te vroeg de benoeming van den nieuwen burgemeester meldde.

Interessant zulke helderziendheid in de journalistiek. We zijn nieuwsgierig, of ze aan bedoeld blad met koffie-dik dan wel met het ei werken.

Onze Thoorsche koerier bracht de boodschap, dat de pui van het gemeentehuis te Scherpenisse verfraaid zal worden met een hardstenen gedenkplaatje.

Na de malaise komt er nog 'n nieuwe knop aan de deur en twee pond grove kiezel in het voortuintje!

Uit Koudekerke bereikte ons de tijding, dat er op verschillende tijdstippen en bij diverse menschen wasgoed is weggehaald. Daar dit niet door de wasvrouw gebeurde, is de politie in actie gekomen.

Men seint ons uit Waarde, dat de gemeenteveldwachter bij zijn zilveren jubileum een vulpenhouder en een grooten palm van de overheidspersonen heeft gekregen.

Hij kan nu bij zonnig weer procesverbaaltjes in de schaduw schrijven!

De gemeente- en rijkspolitie heeft te Nisse een varken in beslag genomen, dat om 't leven was gebracht in strijd met de Crisisvarkenswet. Het vleesch is nu in het klein verkocht aan de burgerij.

Wij hebben de „zwijntjesjagers“ altijd in andere kringen vermoed!

Te 's-Gravenpolder bestaat de schoone gewoonte, dat de raadsleden vrij rooken hebben. Hier wordt zoo'n dankbaar gebruik van gemaakt, dat de wethouder, vreemd dat de gemeente de sigaar zou worden, voorstelde, het privilege in te trekken. De raadsleden stemden tegen, omdat huns inziens de eer der gemeente daarmee gemoeid was!

'n Vreemd soort eer, die telkens in rook opgaat!

De burgemeester van Biervliet, die onlangs zoo'n fraaijen wandelstok van den raad kreeg, heeft ontslag gevraagd. Blijkbaar heeft Z.Ed. gedacht, dat achter 't cadeau de stille wensch stak: gij moet gaan.

Tot de volgende week, dames en heeren!

EEN ONBERADEN STAP

On het succesboek „De twee zusters” komt de *Hollandsche Bibliotheek* thans uit met een minstens even grooten „schlager,” een roman n.l. van de gevierde schrijfster *Effie Adelaide Rowlands*, getiteld: „Een onberaden stap”. Waar de roman van *Effie Rowlands* steeds een ongekend succes hebben mogen boeken, willen wij ons hier van verdere aanprijzingen onthouden, goede wijn behoeft geen krans! Ieder die eenige genotvolle avonden wil doorbrengen weet nu op welke wijze en hoe voordelig hij dat doen kan!! Maar denk er aan: het vorige boek is thans reeds bijna uitverkocht, wees er dus vlug bij om U dit prachtige werk aan te schaffen. Onze bezorger of agent is verplicht U deze boeken aan te bieden voor het uiterst geringe prijsje van 17½ cent, voor een ingenaaid, of 70 cent voor een gebonden exemplaar in luxe prachtband. Een enkele episode uit dezen boeienden roman willen wij hierbij weergeven:

HOOFDSTUK IV.

„Ik dacht, dat het Meg was! Ik - eh - wist - eh - niet.... Ik.... ik....” stamelde Josie met een vuurroode kleur op het gelaat.

„En ik dacht, dat u mijn zuster was. Ik verwachtte.... Ah! daar is Margaret,” zei kapitein Prentice, toen de deur openging, waardoor een straal licht uit de hal naar binnen viel.

„Ik heb je maar een poosje laten rusten en soezen, Jim, want ik wist van te voren wel, dat je voortdurend zou praten, wanneer ik bij je was, en ik zag aan je, dat je erg vermoeid moest zijn. Wat is dat? Wie is daar? Josie — jij? Ik heb je niet eens binnen hooren komen. Dat vind ik nu eens aardig van je!”

Margaret kuste de nog steeds roode wangen van haar vriendin. „Ik zal even het licht opknippen,” zei zij, „want in het donker gaat het voorstellen heel slecht. Ik kan je niet zeggen, hoe vriendelijk ik het van je vind, Josie, mijn broer reeds zoo spoedig te verwelkomen. Hij is juist gisteravond thuisgekomen en wij hebben tot ik weet niet hoe laat samen zitten praten. Jim, mag ik je voorstellen, mijn grootste vriendin, Josephine Cameron.”

Margaret sprak op een voor haar ongewoon opgewonden toon; haar oogen schitterden en zij zag er buitengewoon opgewekt uit.

„Zoo — dus ik heb het genoeg kennis te maken met — Josie,” zei kapitein Prentice. „Het is mij, miss Cameron, of ik u al heel lang ken, daar Meg mij reeds dikwijls over u heeft geschreven.”

Josie lachte en bloosde opnieuw, terwijl zij hem de hand drukte.

„Ik ontmoette daar straks dokter Middleton,” zei zij, „en die vertelde mij, dat je broer was thuisgekomen. Ik ben toen hier maar direct naar toe gegaan, om je te zeggen, hoe prettig ik dat voor je vind.”

Zij wierp een snellen blik op kapitein Prentice, die op dat moment juist in het volle licht van de lamp stond. Zijn hoofd droeg donker krullend haar; zijn gelaat vertoonde een donkere huidskleur, terwijl zijn gespierde, sportieve figuur hem tot een knap man stempelde.

„In elk geval, wat ook de reden van je komt

is, wij zijn er blij om. Ik hoop, dat jij en Jim vriendschap kunnen sluiten. Hij heeft lang verlof; hij blijft hier het geheele voorjaar tot aan den zomer; het is eenvoudig te heerlijk om waar te zijn!” zei Margaret vroolijk. Ondertusschen was mrs. Gibbons binnengekomen. „Jim,” zei Margaret weer, „je staat mrs. Gibbons juist in den weg. Zij wil thee voor ons inschenken. Josie, ik kan je niet zeggen, hoe gelukkig ik mij thans gevoel. Maar je gaat toch zeker niet weg? O neen, je moet blijven; dan kun je ons helpen bij het verorberen van den berg cake, dien mrs. Gibbons voor ons heeft gebakken!”

„Ik zou heel graag willen blijven, Meg, maar ik moet voor donker thuis zijn. Je weet, dat grootvader zich direct ongerust maakt, wanneer ik zoo lang wegblijf.”

„Jim zal je wel even thuisbrengen, nietwaar Jim?” „Dat zal mij zeer aangenaam zijn, als miss Cameron het me tenminste wil toestaan,” klonk het antwoord.

„O, neen, dat mag ik niet van u verlangen. U bent vermoeid en het is de eerste dag, dien u thuis doorbrengt, en....”

„Hier is thee, Josie, en nu verder geen woord meer. Jim en ik brengen je naar huis en overigens behoeven wij er geen woord meer aan te verspillen.”

Kapitein Prentice schoof een gemakkelijken stoel voor de gast aan en toen zij eenmaal om de tafel zaten, voelde Josie zich langzamerhand meer op haar gemak en begon zij de sombere gedachten in verband met de groote vergissing, die zij had begaan, van zich af te zetten.

James Prentice bezat den tact om een onderhoudend en interessant gesprek te voeren en wist zijn beide toehoorders voortdurend te boeien. Josie bemerkte plotseling, dat zij hem, vooral wanneer hij meer in het bijzonder het woord richtte tot zijn zuster, voortdurend aanzag. Zij vond de gelijkenis tusschen broer en zuster niet opvallend; naar verhouding was kapitein Prentice lang zoo knap niet als Margaret, doch zijn innemende manieren en openhartige gelaatsuitdrukking veroorzaakten, dat het meisje hem direct een warme genegenheid toedroeg. Onwillekeurig maakte zij bij zichzelf de opmerking, dat deze man wel bij haar grootvader in den smaak zou vallen. Hij was breed gebouwd, had een paar vierkante schouders en vormde in zijn verschijning een zoo krachtige persoonlijkheid, dat mrs. Lennox, een jonge weduwe, waarmee hij in Indië eenige malen in aanraking was gekomen, hem bij gelegenheden telkens weer had gezegd, dat zij hem een „origineel type” vond.

Opzettelijk vermeed hij het, miss Cameron dikwijls aan te zien. Hij wenschte, dat zij het kleine voorval van dien kus zoo spoedig mogelijk zou vergeten. Hij kon zich zeer goed indenken, dat het meisje zich bij de gedachte daaraan eenigszins onbehaaglijk moest gevoelen, en deed zijn uiterste best om den indruk te wekken, dat voor hem het voorval zoo onbeduidend was geweest, dat hij het eigenlijk al volkomen was vergeten. Het verheugde hem dan ook zeer, toen hij bemerkte, dat zij hem zonder schroom aanzag en alle verlegenheid uit stem en houding was verdwenen. Het waren zeer gezellige oogenblikken, die zij op deze wijze te zamen doorbrachten, doch toen de klok half vijf sloeg, schrok Josie plotseling op.

„O, ik moet nu heusch gaan, Meg! Grootvader zal zich weer allerlei angstige gedachten in het hoofd halen. Jullie behoeft je absoluut geen moeite te geven om mij weg te brengen.”

Margaret kuste haar. „Het spreekt vanzelf, dat je niet alleen gaat. Jim kan best even mee. Ik heb nog wat correspondentie af te handelen, zoodat ik liever thuis blijf. Denk er om, dat je je

goed inpakt. Vergeet niet, dat je eigenlijk nog een beetje ziek bent.”

Kapitein Prentice schoot in zijn overjas en volgde het meisje door den kleinen voortuin in de donkere laan.

„Ik ben hier volkomen vreemd,” zei hij, terwijl hij naast haar voortstapte. „Ik ben nooit te voren in Tedwood geweest. Ik vind, dat mijn zuster hier buitengewoon gezellig woont. Het is hier geloof ik wel een mooie streek, niet?”

„Ja zeker; vooral in den zomer kan men in de omgeving prachtige wandelingen maken,” antwoordde Josie, een weinig nerveus, nu zij zich met hem alleen bevond.

„Ik geloof toch, dat ik wel eens in den omtrek ben geweest, tijdens een groote legeroefening. Doch dat is al jaren geleden, toen ik nog bij de opleiding was. Ik begin nu al zoo'n beetje oud te worden, miss Cameron. Een, voor mij persoonlijk althans, droevig verschijnsel, vindt u niet?”

„Ik krijg anders den indruk, dat u het zich niet erg aantrekt, en daar ik bovendien geloof, dat het nog niet zoo heel erg is, zal ik maar geen medeliden toonen,” antwoordde het meisje lachend.

Voordat zij het einde van de laan hadden bereikt, had de vroolijkheid in zijn toon plaats gemaakt voor ernst, toen hij haar iets vertelde, dat hem zeer bezwaarde. Het betrof een mededeeling, die hij aan zijn zuster moest doen.

„Ik heb het haar nog niet verteld; eigenlijk gezegd schrik er er voor terug, omdat het zoo'n ontzaglijke ontnuchtering voor haar beteekent. Het is ook inderdaad meer dan schandelijk! Ik veronderstel, dat u weet, dat zij verloofd is met een zekeren Selby.”

„Ja, zij heeft mij dat juist kort geleden verteld. Zij is al lang verloofd, nietwaar? Komt hij niet met verlof? Is het soms weer uitgesteld?” In haar diepe genegenheid voor haar vriendin klonk er groote ongerustheid uit deze vragen.

„Het is voorgoed uitgesteld en dat moet ik juist aan mijn zuster vertellen,” klonk het antwoord.

„Vorgoed! Hoe bedoelt u dat?” Josie toonde de grootste ontsteltenis.

„Het beteekent, dat die Selby Meg voor een andere vrouw heeft opgegeven en met deze is getrouwd. Ik verzeker u, miss Cameron, dat ik niet weet, hoe ik dit nieuws aan Meg moet vertellen.”

„O, ik begrijp het — ik kan het mij zoo goed voorstellen,” zei Josie. Zij was, door hetgeen haar werd verteld, ten diepste geschokt. „Ik vrees, dat het een groote slag is voor Meg, kapitein Prentice. Nog slechts een paar dagen geleden zei ze mij, dat het haar niets zou verwonderen, als zij met Kerstmis een brief van dien mr. Selby ontving, waarin hij haar vroeg over te komen; zij stelde het grootste vertrouwen in hem en nu is hij getrouwd. O, hoe heeft hij Meg zooiets kunnen aandoen. Hoe is hem dat mogelijk geweest?”

Prentice wierp haar een blik toe. Haar genegenheid, haar sympathie voor zijn zuster scheen tusschen hen een sfeer van vertrouwen te scheppen.

„Ja, dat vraag ik mij ook af. Hoe is hem dat mogelijk geweest? En toch — en toch is deze vraag, voor mij althans, volkomen overbodig. Ik weet, wat er zich heeft afgespeeld daar in Indië. Hij had echter behooren te denken aan de groote liefde, die Meg hem toedraagt, en aan het vrouwensvolle geduld, dat zij in al die jaren heeft getoond. Miss Cameron, u kent Meg zoo goed — kunt u mij niet helpen? Hoe moet ik haar dit alles nu vertellen?”

In dit boek bevindt zich wederom een interessante prijsvraag.

DE UITSLAG VAN DE PRIJSVRAAG VOORKOMENDE IN HET PREMIEBOEK „GEOFFREY MIJN ECHTGENOOT”

Op verzoek van de administratie der „Hollandsche Bibliotheek” deelen wij hier den uitslag mede van de daarin voorkomende woord-prijsvraag.

De gevraagde woorden zijn: *Boorkever, Oproerkraai, Sjouwerij, Credit, Hellebaard, Aschbak, Nijlpaard, Eendracht, Middelaar, Omgekeerd, Onschendbaar, Negerhut*, waarvan de eerste letters te zamen het woord *Boschkanemoon* vormen. Het lot heeft onder de talrijke inzenders van goede oplossingen als prijswinnaars aangewezen, de dames en heeren:

Mevrouw Muller, 1e Sweelinckstraat 72, den Haag, wie de hoofdprijs, een eiken boekenrek, ten deel viel. De overige prijzen, f 2.50 elk, werden toegekend aan:

T. H. Weerdestijn, Mevr. E. Pol de Boer, A. v. d. Camp, D. J. de Heus, Hofman, Scheldestraat 45, Steijnstraat 35, F 4, „Groenland”, Tuinstraat 30,

Utrecht Hengelo Spanbeek Echteld Assen

A. v. d. Zee, Mej. J. de Vos, J. Tjemmes, H. Helwerda, J. H. Scholte, A. P. Egberts, Mevr. E. Faber-Douwsema, G. J. Breäs, A. F. Kriek, B. v. d. Velden, Mej. B. Witte, J. Leeftink, Mevr. Hartman, M. Mentink-Vliegen, W. de Langen,

Looierstraat 9, Camstraburen 79 A, v. Malsenstraat 42 a, Adastraat 27, Janstraat 7, Petrus Hendriksstraat 43 a, Wind en Motormalerij, Hoogl. Kerkgracht 11, Vliert 55, Nieuwe Huizen 20, Wijnkamp, Stationsstraat 7, Adr. Sassenstraat 5, Kleine Breedeplaats 14,

Bolsward Leeuwarden Rotterdam Oranjedorp (Dr.) Hengelo Velp. Groningen St. Annaland Leiden Vught Breda Goor (O.) Alkmaar Heerlen Harlingen.

„DIT HEB IK UIT ECHTE „EVERLASTING“ GEBREID“

Als U dat zeggen kunt, krijgt Uw geschenk nog meer waarde. Niet zoozeer omdat men dan weet, dat U graag wat meer hebt betaald om het allerbeste te kunnen geven. Doch vooral omdat het een garantie biedt. Wat uit „Everlasting“ gemaakt is, zal de geefster altijd tot eer strekken. Het mag in de huishoudwasch mishandeld worden, een baby-uitzet of wat ook van „Everlasting“ gemaakt, verliest nooit zijn frischheid, zijn nieuwhed - en „Everlasting“ is zoo sterk, dat geen baby ter wereld het ooit verslijt.

Prijs per knot
van 100 gram
34 cent

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in meerkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

EVERLASTING

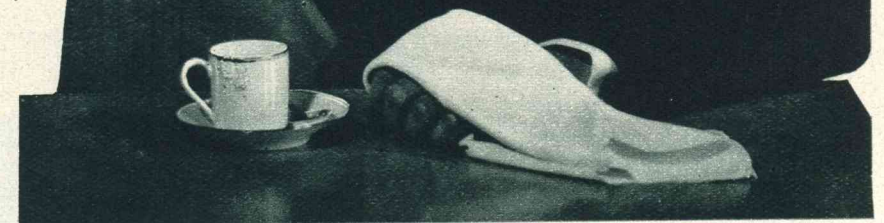
• 't kan er tegen

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeeling der Everlasting Fabrieken, Heeze, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de originele kleuren.

MISLEID... EN OPGETOGEN!

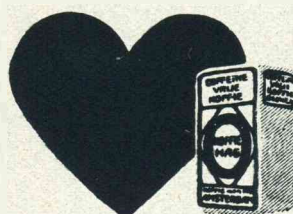
„DANKJE WEL, VROUWTJE, je bent de ware beschermengel van myn hart! Dus dat was nu de coffeïnevrye Koffie Hag? Deze heerlyke pittige koffie, die je my al sinds twee weken hebt voorgezet, zonder dat ik er iets van wist?“

„Ja, natuurlyk, en ik was er zeker van, dat je er in zou loopen en geen verschil tusschen Hag en gewone koffie zou proeven“.

„- Inderdaad, ik ben meer dan opgetogen over deze heerlyke Koffie Hag. Myn vooroordeel was misplaatst en ik zal doen, wat een bekeerde betaamt: ik zal ook myn vrienden en collega's vertellen, hoe jy my hebt misleid en genezen. Genezen in de dubbelen zin van het woord, nl. niet alleen van een misplaatst vooroordeel, maar ook van een nerveuse geprikkeldheid, die ondraaglyk begon te worden.

Koffie Hag spaart hart en zenuwen! Deze zin heeft thans na persoonlyke ondervinding pas de juiste betekenis gekregen, omdat ik thans eerst weet, hoe waar het is, dat Koffie Hag meer genot en betere gezondheid beteekent.

Koffie Hag, gegarandeerd coffeïnevry overeenkomstig de voorschriften der Warenwet is niet alleen onschadelyk, maar ze verschaft ook den meest verwenden fynproever een onverkort genot. Het is een keur uit de beste koffieboonen, door Java, Zuid- en Centraal-Amerika voortgebracht, puik van smaak en van een ongekend fyn aroma.

**ELKE BOON - KWALITEIT
ELK DRUPPELTJE - GENOT
ELKE KOP - GEZONDHEID
DAT IS KOFFIE HAG**

Uw huid mag niet moe, onrein of gerimpeld zijn. U gevoelt U dan ook zelf moe, lusteloos en onzeker. Scherk Face Lotion reinigt de huid tot diep in de poriën, verwijderd meesters, prikkelt bloedsomloop en uitademing van de huid. - En paar druppels op een propje watte druppelen, het gezicht meermalen per dag, speciaal 's morgens en 's avonds licht masseerend afwrijven en Uw huid wordt zienderoogen jeugdiger en mooier.

Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoeken echter nauwkeurige opgave van adres. Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met opschrift Scherk. Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

SCHERK
BERLIN NEW YORK WEN

Per Flacon fl. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50.

**Scherk
Face
Lotion**

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

Nee, het enig denkbare gevaar zou hebben kunnen schuilen in den een of anderen ouden patiënt van den dokter, die hem goed kende, en op zijn beurt verwachtte herkend te zullen worden. Dat gevaar vermeed hij echter door rustig zijn kans af te wachten. De voortreffelijkheid van zijn plan lag hierin, dat hij geen enkelen stap behoefde te doen, tenzij de gelegenheid volkomen gunstig was. Hij was die week al tweemaal op het bureau van den dokter geweest, geheel voorbereid om de misdaad te begaan, en die alleen uitstellend, omdat de omstandigheden nog niet heelmaal naar zijn zin waren."

"Hij heeft me eens gezegd," merkte ik peinzend op, "dat elke wel-overwogen misdaad die speciale verdienste had."

"Er is toch nog één ding, waar ik niet aan gedacht had," zei Jeffrey levendig, alsof hem plotseling iets inviel. "Hoe zat dat met zijn stem? Hoe kon hij zeker weten, dat die hem geen parten zou spelen? Ik zou toch meenen, dat die bedenking het heele plan in de war had moeten sturen. Toch was dat blijkbaar niet het geval, en deden er zich ook geen moeilijkheden voor: althans niet, zoolang hij met juffrouw Carr sprak. Maar hoe kon hij zeker weten, dat er niets van dien aard gebeuren zou?"

"Wel," zei ik, "hij heeft me eens verteld, dat zijn stem hem nooit begaf, wanneer hij de rol van iemand anders vervulde. Hij zei, dat, als hij maar een tooneeldirecteur van de waarheid daarvan kon overtuigen, hij al zijn rollen evengoed had kunnen spelen als ooit."

"Nu dan, op dien morgen," ging Jeffrey voort, "liep alles hem boven alle verwachting mee. Hij had niet alleen een serie patiënten achter zich, waarvan hij kon vaststellen, dat ze allen vreemden waren; hij had er ook Pomeroy bij, en, tenzij ik me zeer vergis, herkende hij hem."

"Daar twijfel ik niet aan," zei ik; "hij gaf dat practisch toe in een van zijn gesprekken met mij."

Jeffrey keek me met een eenigszins weemoedig glimlachje aan. "Ik begin je de kansen, die jij ongebruikt voorbij hebt laten gaan, te benijden," zei hij. "In elk geval — Stancliffe ging dan dien morgen Dr. Marshall's spreekkamer in, volkomen voorbereid op wat hij te doen had, en overtuigd, dat mislukking ditmaal uitgesloten was. Door zijn vorige bezoeken wist hij precies, hoe Dr. Marshall's methode van onderzoek was. Hij had alle omstandigheden van te voren nauwgezet bestudeerd en met zorg het oogenblik gekozen, waarop zijn kansen het gunstigst stonden — wanneer hij namelijk achterover in zijn stoel lag voor het onderzoek en Dr. Marshall zich over hem heen boog. Hij had alles in zijn voordeel; de koelbloedigheid en snelheid van handelen van den knappen chirurg, en de totale afwezigheid van alle achterdocht bij zijn slachtoffer."

Je weet uit de getuigenverklaringen bij het onderzoek, hoe dat vergif werkt, en je kunt dus evengoed als ik voorstellen, wat er gebeurde. Dr. Marshall viel neer, zonder één kreet. De moordenaar sloot toen met een stukje hechtpleister het wondje, dat zijn naald gemaakt had. Daarna begon hij zich rustig te schimken voor de rol die hij te vervullen had. Onthoud, dat hij allen tijd had — zooveel als hij zelf maar wenschte. Hij hoefde geen enkele onderbreking te vreezen."

Toen alles tenslotte klaar was, ging hij in den bureaustoel van den dokter zitten, en belde voor den volgende patiënt. Hij wist dat hij veilig was voor ontdekking."

De drie patiënten, die nu achtereenvolgens binnenkwamen, mogen dan al niet zóó'n goed advies gekregen hebben als ze van Dr. Marshall zelf zouden hebben gehad, de indringer was in elk geval als medicus knap genoeg om hun voorschriften en raad te geven, die hen niet in 't minst bevreemdden.

Toen hij voor de vierde maal belde, verwachtte hij ongetwijfeld Pomeroy, en moet eenigszins van zijn stuk gebracht zijn, toen inplaats daarvan Gwendolen Carr binnenkwam. Hij had de fout begaan om niet op te merken, dat zijn herkenning van Pomeroy wederkeerig geweest was. Maar natuurlijk was van het oogenblik af, dat juffrouw Carr hem vertelde, wie zij was, namelijk de jonge vrouw, die zijn zoon wenschte te trouwen — alles heel gemakkelijk voor hem. Al wat hij te doen had, was: heftige ruzie met haar te maken, zoodat ze zijn spreekkamer in de grootste opwindende woede zou verlaten.

Toen hij haar tenslotte liet gaan, was hij nog geenszins klaar. Hij moest de schmink van zijn gezicht doen en alle sporen ervan zorgvuldig doen verdwijnen; voorts moest hij het lijk van den dokter uit zijn schuilplaats sleepen en in den stoel overleiden zetten. Nadat hij daarmee klaar was, kon hij zijn kans waarnemen om in de gang te verdwijnen zonder de aandacht te trekken en zich verder uit de voeten te maken. Ik ben er zeker van, dat hij dat pas gedaan heeft, toen hij alle ontdekking voor uitgesloten hield."

Hij behoefde volstrekt geen moeite te doen om een alibi te construeeren, want hij had iets, dat hem veel beter beschermde: de veronderstelling dat Dr. Marshall nog leefde toen de bel ging, die Gwendolen Carr naar zijn spreekkamer riep."

Het was ten slotte niets meer dan een veronderstelling, want er was geen schijn van bewijs om ze te steunen. De patiënten, die op Stancliffe volgden, waren allen erkende nieuwelingen. Armstrong getuigde, dat hij in geen uren in de spreekkamer geweest was. Er was integendeel zelfs iets, dat tegen die veronderstelling sprak. Juffrouw Carr vertelde je, dat Jack niet had willen

gelooven, dat zijn vader zulke dingen gezegd kon hebben als zij beweerde. Maar we hielden nu eenmaal zóó stijf vast aan die vooropgezette overtuiging, dat we niets beters wisten te doen, dan haar betrouwbaarheid in twijfel te trekken."

Natuurlijk was Gwendolen's besef van haar eigen onschuld 'n voordeel te meer voor Stancliffe, want hij kon er nu op rekenen, dat zij bij een verhoor onbevangen de waarheid zou spreken, hoe bezwarend de medegedeelde bijzonderheden ook voor haarzelf zouden kunnen zijn."

Maar juist bij dat verhoor deed zich iets voor, dat hij niet had kunnen voorzien: haar verklaring betreffende het tijdstip waarop ze de spreekkamer verlaten had. Het feit dat ze de klok in den spiegel gezien had, liet 'n tusschenruimte van veertig minuten open en maakte de arrestatie van Armstrong mogelijk. Natuurlijk was het in Stancliffe's belang, dat er ernstige verdenking rees tegen den een of ander. En tegen juffrouw Carr was, wanneer alle bijzonderheden bekend werden, meer en waardevoller materiaal te verzamelen dan tegen Armstrong. Voorts kon het zijn eigen

Bloemen uit 't Zwarte Woud.

Een frissche „bloem-lezing" uit de rijke en zoo verscheiden flora van het Schwarzwald, dat een der meest romantische en gezochte gebieden van Duitschland is en jaarlijks dan ook door duizenden vreemdelingen, waaronder vele Nederlanders, wordt bezocht. De foto is een reproductie van een doek van den bekenden Duitschen bloemenschilder Camill Macklot.

positie slechts versterken en hem nog meer vrijwaren voor alle verdenking, wanneer hij zich als detective verdienstelijk maakte.

„Het was een merkwaardig spel, dat hij speelde: die serie schitterende ontdekkingen van dingen, die hij allang wist — maar blijkbaar speelde hij het goed. Jullie vlogen er tenminste allebei in, toen hij dien avond in de spreekkamer die geniale vondst van die klok uitspeelde!”

„Ja,” zei ik nadenkend. „Gwendolen bedankte hem notabene nog uit den grond van haar hart, dat hij dat raadsel had opgelost. Het betekende voor haar de herleving van Jack's geschokt vertrouwen.”

„Wat trok Stancliffe voor 'n gezicht, toen Gwendolen hem dien avond bedankte?” vroeg Jeffrey nieuwsgierig.

„Ik herinner me nu,” zei ik, „dat ik zijn gezicht heelemaal niet gezien heb. Hij stond al dien tijd uit 't raam te staren, met zijn handen op zijn rug, stijf om zijn wandelstok geklemd.”

„Maar hoe ter wereld was 't dan mogelijk,” zei Jeffrey, „dat ze zijn handen toen al niet herkend heeft? Ze is de scherpzinnigste vrouw, die ik ooit van mijn leven heb meegemaakt!”

„Hij droeg handschoenen,” zei ik.

„Niettegenstaande het feit, dat het 'n warme avond was?”

„Ja,” antwoordde ik beschaamd. „Dat is nu alweer een van de vreemde dingen, die ik had kunnen opmerken.”

„Ik meen begrepen te hebben,” zei Jeffrey, „dat je aan Stancliffe de beslissing liet, of ze dien avond naar huis mocht gaan en zonder toezicht blijven, of niet?”

„Ja,” zei ik.

Jeffrey haalde zijn schouders op en rilde even. „Ik ben blij, dat hij dood is,” zei hij. „Hij was een duivel in menschengedaante, en ik zal vannacht heusch beter slapen, nu ik weet, dat hij voor altijd onschadelijk is.”

„Hoe kwam je eigenlijk op 't idee,” vroeg ik nu, „dat Gwendolen's leven in gevaar zou zijn?”

„Wel, ze maakte die opmerking over die tabakslucht zoowel tegen Stancliffe als tegen jou, nietwaar? Nu, dat was voor hem een waarschuwing, dat zij een aanwijzing in handen had, die zijn ondergang zou kunnen worden, al had ze daarvan zelf niet het minste vermoeden. Het was slechts een kwestie van tijd: ze kon elk oogenblik diezelfde opmerking maken tegen iemand, die er dadelijk het gewicht van inzag. Zoolang zij in leven was en in het bezit van die aanwijzing, kon hij zich onmogelijk veilig achten. Was het niet nadat ze die opmerking over dien tabaksreuk gemaakt had, dat hij haar toestond, alleen naar huis te gaan?”

„Ja,” zei ik.

„En ze vertelde, is 't niet, dat ze van plan was, met de stadsautobus te gaan? Dat overtuigde hem dus van de mogelijkheid om vóór haar in Flatbush aan te komen. Hij was het, zooals je waarschijnlijk al vermoed hebt, die jullie daar op dien eenzamen weg tegemoet kwam. Was jij niet bij haar geweest, dan zou hij haar denkelijk vlak bij haar eigen huis vermoord hebben, en er op de een of andere manier den schijn van zelfmoord aan hebben gegeven. Toen dat dien avond niet lukte, dacht hij eenvoudig een beter plan uit, langzamer, maar met meer zekerheid van slagen.”

„Het wil me toch voorkomen,” zei ik, „dat hij nogal veel riskeerde, door daar in dat pension een kamer te nemen.”

„Ik weet 't niet,” zei Jeffrey. „Zijn eenig risico was een ontmoeting met haar, en die moet tenslotte gemakkelijk te vermijden zijn geweest. En dan, als ze hem gezien had zou ze er verder niets van gedacht hebben, dan dat hij daar gekomen was om haar te bespionneeren. Ze wist immers, dat hij haar verdacht, of meende dat althans te weten.”

„Maar ik begrijp nog altijd niet precies, wat hij van plan was: wat voor kans had hij daar eigenlijk, tenzij hij haar letterlijk kon laten doodschrikken of langzamerhand krankzinnig maken met zijn noga! gemakkelijke maar lugubere spokerij?”

„Het eenige, wat mij verwondert,” zei Jeffrey ernstig, „is, dat ze al niet dood werd gevonden op den tweeden morgen nadat zij haar daar had achtergelaten. Stancliffe wist immers, is 't niet, dat ze gewoon was geweest iets in te nemen, om in slaap te raken?”

„Ja, ze vertelde dat aan ons allebei.”

„Nu, wat hij volgens mij gedaan heeft, is dit, en het zou me erg ver-

Bloemen in het Zwarte Woud;

„Kälberkröpf.”

bazen als ik 't mis had: hij drong in haar kamer tijdens haar afwezigheid, en verwisselde haar poeders voor een aantal volkomen neutrale, die niet 't minste effect konden hebben, en één enkele, op den bodem van het doosje, die de geheele geconcentreerde dosis bevatte, die over al de poeders verdeeld had moeten worden. Het zou voor iemand in haar toestand: half gek van angst en vertwijfeling, het meest voor de hand liggende zijn, tot elken prijs slaap en vergetelheid te zoeken. Dus: de eene poeder na de andere te nemen, tot eindelijk eenig effect bereikt werd. Ze zou geenerlei effect kunnen verkrijgen, vóór ze de allerlaatste nam, en die zou haar doden. En als ze haar dan 's morgens vonden, zouden 'n half dozijn poederpapiertjes duidelijk genoeg bewijzen, dat ze zelfmoord had gepleegd. Wanneer de verdenking, die reeds op haar rustte in verband met de zaak Marshall dan aan den dag kwam, en bovendien het injectiespuitje tusschen haar bezittingen werd ontdekt, zou Stancliffe een schitterende bevestiging van zijn „vermoedens” rijker zijn. Het was het meest geniale en tegelijk meest duivelse plan, waar ik ooit van heb gehoord. En het werd alleen verijdeld door den bewonderenswaardigen moed en het gezonde verstand van 't jonge meisje.”

Daarna zaten we 'n poosje zwijgend te rooken. Toen vatte ik het gesprek weer op, waar Jeffrey het had laten rusten. „Ja, ze is van 't goede hout gesneden. Daar is geen twijfel aan.”

„Me dunkt,” voegde Jeffrey eraan toe, „dat het gemakkelijker voor haar zou geweest zijn, als ze inderdaad schuldig was geweest. In dat geval had ze kunnen bekennen en de gevolgen aanvaarden, en daarna had ze alles van zich af kunnen zetten. Er moet trouwens ook heel wat moed toe noodig geweest zijn, om ook nu niet te bekennen; om geen leugenachtige verklaring af te leggen, dat zij de misdaad had begaan, waaraan ze zoo volkomen onschuldig was. Dat gebeurt nogal eens, dat zul je ook wel weten. Maar ze is er 't meisje niet naar om tot zooiets te komen. Zij zou nooit een hysterische bekentenis afleggen, en evenmin zou ze ooit zelfmoord plegen. Ze zette eenvoudig haar tanden op elkaar en sloeg zich erdoor. Ik hoop, dat de man met wien ze trouwt haar waardig zal zijn.”

„Hij houdt in elk geval zielsveel van haar,” zei ik. „En hij is een gave, serieuze jonge kerel. Ik denk, dat ze erg gelukkig zullen worden samen.”

Jeffrey knorde iets. „Nu, hij heeft anders heel wat aan haar goed te maken,” zei hij toen. „Hij is toch zeker degene, die van 't begin af aan die onjuiste veronderstelling, die Stancliffe beschermde, had moeten doorzien. Toen ze hem uitlatingen overbracht, die nooit van zijn vader afkomstig konden zijn, had hij op datzelfde oogenblik de eenig juiste conclusie moeten trekken: dat degene, die dat alles gezegd had, iemand anders moest zijn dan zijn vader. En toen zij sprak van tien minuten over half twaalf inplaats van tien minuten voor half één, had hij onmiddellijk moeten aannemen, dat er met de klok iets niet in orde moest zijn geweest.”

„Ja,” zei ik, „dat is nu heel gemakkelijk om dat achteraf te beweren, maar destijds waren er bewijzen genoeg.”

Jeffrey wierp zich verontwaardigd op dat woord. „Bewijzen? Er waren bewijzen tegen alle onschuldige mensen, die maar iets met deze zaak hadden uitstaan — Pomeroy, Armstrong, Gwendolen Carr. De eenige, tegen wien geen enkel bewijs te vinden was, was de schuldige zelf. Nee — zooals mijn geliefkoosde bewering luidt: bewijzen hebben geen steek waarde, tenzij als achtergrond voor de juiste gissing.”

Toen lachte hij en rekte zich schaamteloos uit. „Wel,” zei hij, „dat brengt ons weer terug naar ons uitgangspunt: de stelling, waar we over zaten te discussieeren, vóór we in het avondblad het bericht van Dr. Marshall's dood lazen. En wat mij betreft, ik zou niets geen lust hebben, dien cirkel nog eens te beschrijven. Een keer is meer dan genoeg voor me geweest. Stancliffe is dood, en ik heb met den inspecteur al gesproken over Armstrong's invrijheidstelling. Hij heeft al de feiten, die hij daarvoor noodig heeft.”

„Ik ga nu 'n uur of drie slapen, en dan neem ik m'n spullen en ga in Bronx Park zitten schilderen, en de verslaggever of andere sterveling, die de illusie heeft dat hij nog één woord uit me krijgt over de zaak Marshall zal

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absoluten waarborg, dat het U voldoen zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 D) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geïll. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:
Adres:

FRARARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM

Chocolat Mille Fleurs

ELEGANT VAN VORM
EDEL VAN SMAAK

HAROL
REUKLOOS HAARWATER

ONNISBAAR VOOR
SCHOLGAANDE KINDEREN

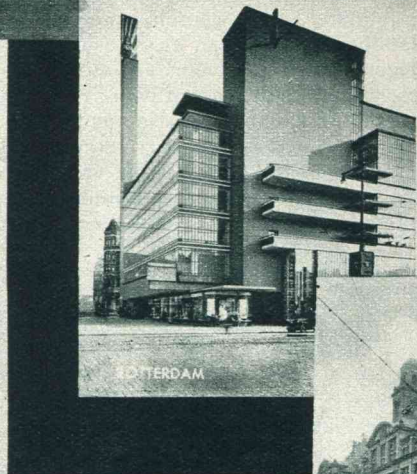
FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

Doelmatige publicatie
van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

N.Y. MAGAZIJN DE BYENKORE

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

AMSTERDAM DEN HAAG ROTTERDAM

Dokters advies:

Koel hoofd,
warme voeten -
en af en toe
ASPIRIN!

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-band-buisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en oranjezakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

Bij gelegenheid van de winkelweekfeesten te Zierikzee zou de heer W. Pottum met z'n ballon opstijgen; maar wegens de ongunstige weersomstandigheden kon dit tenslotte niet doorgaan. De heer Pottum maakt voorbereidselen voor de ballonvlucht.

Ondanks het twijfelachtige weer werd toch nog een begin gemaakt met de vulling van den ballon.

Voor het nieuwsgierige publiek, dat in grooten getale was opgekomen om van de opstijging getuige te zijn, was het een teleurstelling, dat dit niet kon plaats hebben.

ontdekken, dat hij zich ernstig vergist heeft." — „Maar," protesteerde ik, „je zult 't toch nóg eens moeten vertellen, aan Madeline en juffrouw Carr en Jack. Je hebt hun een volledig verslag beloofd aan 't ontbijt, en daar is het nu langzamerhand tijd voor."

„En denk je soms, dat ik dit allemaal heb zitten oplepelen met het voor-nemen, het nog eens rond te dienen aan de ontbijt tafel? Née. Van nu af aan zal iedereen, die bijzonderheden wenscht over den dood van Dr. Marshall, vriendelijk maar beslist naar jou verwezen worden."

Ik mag hier wel bijvoegen, dat mijn vriend onwrikbaar aan dat besluit is blijven vasthouden. Het gevolg is geweest, dat ik het verhaal telkens en telkens weer heb moeten oververtellen, zoodat ik nu tenslotte, uit zelfverdediging, dit uitvoerig verslag der gebeurtenissen ben gaan neerschrijven. In het vervolg zal ieder, die nadere bijzonderheden wenscht te weten, door mij, op mijn beurt, verwezen worden naar deze bladzijden, waarvan ik nu, naar ik hoop, eindelijk de laatste onder handen heb.

Er valt inderdaad nog maar weinig te zeggen. Zoodra het uur van den morgen 't eenigszins toeliet, ging ik naar het huis van de Marshalls, waar ik Madeline met haar herstellenden stiefzoon en diens verloofde aan het ontbijt vond.

Ik vrees, dat ik bij het beantwoorden der eerste gretige vragen mijn verhaal ietwat bedorven heb door aan het verkeerde eind te beginnen. Maar nadat hun allerergste nieuwsgierigheid eenmaal bevredigd was, vroegen ze om een ordelijk relaas van het begin tot het einde, en toen ik daarin gedwee had toegestemd, gingen we gezamenlijk naar de bibliotheek, het vertrek waar Madeline me dien eersten keer ontvangen had.

Het was nog heel vroeg, en de lentemorgen was niet bijzonder warm, zoodat er in den open haard een gezellig knappend vuurtje brandde.

De twee jonge gelieven zaten op den divan in een hoek van de bibliotheek. Jack, die nog vrij zwak was, leunde half achterover tegen een stapel kussens, en Gwendolen zat dicht naast hem — o heel, heel dicht naast hem, en — Wel, dat hoeft tenslotte mijn verhaal niet langer te maken dan het al is!

Ik kon mijn oogen maar niet van Madeline's gezicht afhouden, terwijl ze hen gadesloeg. De uitdrukking ervan was half belangstellend half afgunstig, teeder en weemoedig tegelijk, en één en al sympathie en begripen.

Jack zelf nam zijn vroeger wantrouwen jegens Gwendolen nog véél zwaarder op, dan Jeffrey had gedaan. Het zou blijkbaar lang duren, eer hij zichzelf zijn gebrek aan inzicht kon vergeven. Nu het eenmaal achter ons lag, scheen 't ons allen tenslotte zoo doorzichtig en voor-de-hand-liggend!

Mijn verhaal scheen hem sterk aangegrepen te hebben, en Gwendolen zelf ook, dat was duidelijk te zien.

Ik nam afscheid en liet hen in de bibliotheek achter, maar Madeline volgde me naar beneden.

„Zijn ze niet aanbiddelijk?" vroeg ze, doelend op het jonge paartje dat we zoojuist verlaten hadden. „Komen de tranen niet in je oogen als je naar hen kijkt? Ik hoop dat ze zoo menschlievend zullen zijn, me dikwijls te laten toekijken, want dat is alles wat me nog overblijft. Nu, het is in elk geval iets, waar je dankbaar voor moet zijn: tenminste ééns in je leven de ware liefde voor oogen te hebben, als is 't dan maar bij anderen. Ik heb de laatste veertien dagen heel wat geleerd, Cliff."

„Madeline," zei ik.

Maar wat ik tegen haar zei, en wat ze tegen mij zei, toen en later, hoewel niet zoo héél veel later — wat ze me sindsdien telkens en telkens weer gezegd heeft — wat ze gezegd heeft toen ze, over den rug van mijn stoel leunend, meelas wat ik op deze bladzijde schreef — daar heeft geen enkel levend schepsel ter wereld ook maar iets mee te maken, behalve wij beiden.

EINDE.

Ver van hier.

Gedeelte van het oude Forum Trajanum, gezien vanaf het monument van Victor Emmanuel te Rome.

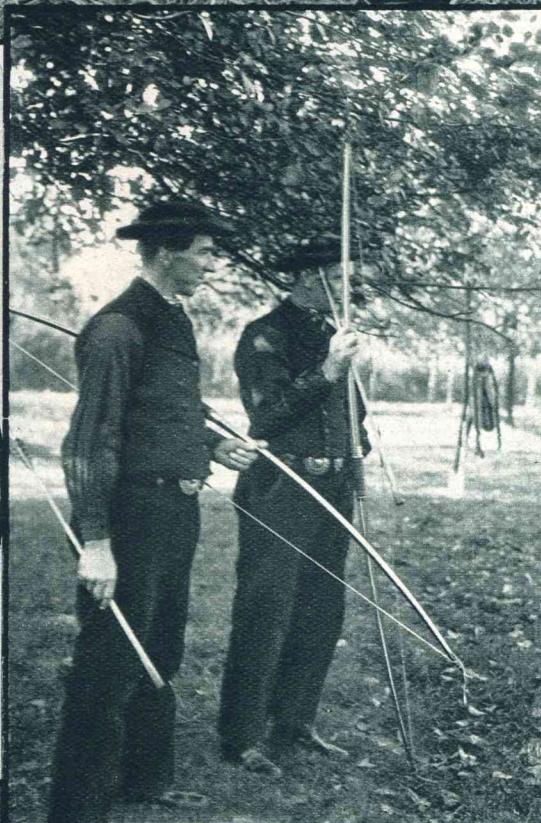

Het ziet er erg bloed-
dorstig uit!
De vogelschutters
zoeken buit.

ZEEUWSCHE

De palen worden
opgesteld,
Wie 't meeste raakt is
straks de held.

FILM

De schietpartij is
aan den gang;
Zij wachten, dat
duurt altijd lang.

De pijlenzoeker,
dat is klaar,
Loopt bij het zoe-
ken geen gevaar.

Wierak schoot voelt
zich al den koning,
En zoekt een bloem
uit tot belooning.

